

Associatie 'kantelt' in de universiteit:

Geweldloze putsch van de K.U.Leuven

De K.U.Leuven heeft een — naar Vlaamse normen — revolutionair concept klaarliggen om haar associatie te laten 'kantelen' in de universiteit. De twaalf hogescholen zullen verdwijnen.

Simon Horsten

Leuven was de eerste die vijf jaar geleden — toen onder het rectorchap van de huidige associatievoorzitter André Oosterlinck — verscheidene hogescholen uit gans Vlaanderen structureel aan zich bond in een 'associatie'. Het idee was ingegeven door de zogeheten academisering, de verplichting om tegen 2012 het academisch onderwijs van de hogescholen (de tweecyclopleidingen) in te bedden in wetenschappelijk onderzoek. Dat dit in samenwerking moest gebeuren met een universiteit, was een evidentie. Eén voor één werden zo rond de Vlaamse universiteiten associaties gevormd. Van in het begin drong zich echter ook de vraag op wat er met die structuren zou gebeuren na afronding van de academisering. De Hasseltse rector Luc De Schepper zette vorige week in *Veto* de mogelijkheden nog eens op een rijtje: "Ofwel zullen de geacademiseerde opleidingen van de hogescholen aansluiting zoeken bij de universiteiten, zodat enkel nog de hogescholen met professionele bachelors overblijven. Ofwel worden de hogeschoolopleidingen zoals in veel andere landen volledig opgenomen in de universiteiten. In dat laatste geval zullen ook de associaties niet meer blijven voortbestaan." De K.U.Leuven, die altijd het zwaartepunt is geweest binnen de associatie, gaat nu resoluut voor de tweede optie: "Wij kiezen ervoor de gehele associatie te laten 'kantelen' in de universiteit."

EFFICIËNTIE

In een nota, die het resultaat is van een consensus binnen het Gemeenschappelijk Bureau van de K.U.Leuven en voorgestelde aanpassingen van de Academische Raad, wordt het voorstel voor de nieuwe structuur waar de associatie naar zal evolueren beschreven als een 'Kenniss- en Competentienetwerk K.U.Leuven' (KCK). Dat netwerk wordt een koepelstructuur waaronder alle hogescholen van de Associatie K.U.Leuven vallen. Het KCK zal alle onderwijs- en onderzoeksopdrachten omvatten die nu door de individuele instellingen van de associatie worden ingevuld. De geografische spreiding (de huidige associatie heeft immers tentakels in alle Vlaamse provincies plus Brussel) zal vorm krijgen in een campusmodel. Zonder aan "de eigen identiteit, de profilering en de lokale verankering van elke campus" te willen raken, zullen alle opleidingen volgens de nota georganiseerd worden in een "rationeel vormingsaanbod". Verschillende campussen kunnen "met het oog op synergie en efficiëntie" samen ook geografische polen vormen.

De hogescholen gaan op in de nieuwe allesomvattende structuur: ze worden omgevormd tot 'university colleges' waarbinnen professionele bachelors worden aangeboden. De professionele opleidingen kunnen worden aangestuurd door de regionale polen, de academische (zeg maar het universitair onderwijs) blijven onder de hoede van het Gemeenschappelijk Bureau (GeBu) en de Academische Raad van de K.U.Leuven. Het GeBu zal overigens evolueren naar het dagelijks bestuur van het KCK.

Overigens worden niet enkel onderwijs en onderzoek samengebracht: ook de sociale voorzieningen, de logistieke en technische voorzieningen en zowat alles wat binnen de uni-

versiteit en de hogescholen beweegt komt samen in het KCK. De richtdatum om het netwerk te concretiseren is om logische redenen ook de voorziene einddatum van de academisering: 2012.

POSITIEPAPER

Rector Vervenne, die het voorstel maandag voor een verkennende bespreking voorlegde aan de Academische raad en vervolgens ook voorgesteld heeft aan de Raad van Bestuur van de associatie, getuigt van positieve reacties vanuit de associatie en de hogescholen. "De universiteit is altijd al beschouwd geweest als de motor van de Associatie K.U.Leuven. De oprichting van dit vrij en open netwerk rond de universiteit ligt in de lijn daarvan." Vervenne stipt ook zelf de voorlopersrol aan die Leuven heeft in de herdefiniëring van het Vlaamse hoger-onderwijslandschap: "Decretaal gezien lopen we natuurlijk nog voor, net als bij de associatievorming." Gezien de beoogde rationalisering en optimalisering van middelen, personeel en onderwijsaanbod zal onderwijsminister Vandembroucke echter wel oren hebben naar dit type van structuren.

De architect en voorzitter van de Associatie K.U.Leuven André Oosterlinck staat zeer positief tegenover de nota van het GeBu. Hij is vooral blij met het signaal dat met de tekst wordt gegeven: "Eerst en vooral is dit een sterk *commitment* van de universiteit om de samenwerking tussen de hogescholen en de universiteit voort te zetten, zowel voor het academisch als het professioneel onderwijs. Ik beschouw de tekst als een 'positiepaper', die heel duidelijk de keuze van de K.U.Leuven voor een sterk samenwerkingsverband verwoordt, met andere woorden: een sterkere associatie. Een associatie kan niet bestaan als de universiteit er geen voortrekkersrol in speelt. Ik ben blij dat de huidige bestuursploeg van de K.U.Leuven laat blijken dat ze samen met de partners (*de hogescholen, red.*) de toekomst tegemoet wilt gaan."

Oosterlinck bevestigt dat de nota op de Raad van Bestuur van de associatie positief onthaald werd, ook door de algemeen directeurs van de hogescholen. "Dat komt ook doordat

Nummer 18

♦ Middelpunt: NGO's & ontwikkelingsamenwerking

p. 10-11

♦ Felix van Groeningen zonder lief?

p. 13

♦ De kerels van Nailpin zijn geen janetten

p. 14

de hogescholen nu weten dat ze zich geen zorgen moeten maken om hun academische en vooral hun professionele opleidingen. De universiteit wil de professionele niet zomaar achterlaten."

"Let wel: dit is een voorlopige tekst van de universiteit, een 'denkcoëfening' zoals het GeBu zelf zegt. Nu zullen alle partijen — ook de associatie — zelf hun licht moeten laten schijnen over de eventuele transformatie van de associatie en het voorstel van de K.U.Leuven."

Naar verluidt leven gelijkaardige ideeën als die van de K.U.Leuven ook bij andere associaties, al zal elke associatie voor zichzelf (gezien de verscheidenheid in samenstelling) wel een eigen concept moeten uitwerken. De Universiteit Antwerpen zou er bijvoorbeeld aan denken de academische opleidingen samen te brengen, zonder de professionele.

Interfacultair Songfestival:
op de rooster

p. 7

(foto Kris Vanelderen)

GROEP T
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be

ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

(advertentie)

VLUCHTELINGENWERK VLAANDEREN

Wat we van asielzoekers kunnen leren

Vluchtelingenwerk Vlaanderen pleit voor een voorbereidend traject op maat van elke individuele asielzoeker om zo de vaardigheden te ontwikkelen die nog ontbreken om een studie succesvol af te ronden. Ook een mentor in een hoger studiejaar kan het verschil maken. Niet enkel asielzoekers, maar ook bijvoorbeeld allochtonen kunnen bij deze aanpak gebaat zijn.

Ilse De Witte

Een voorbereidend traject kan veel *dropout* voorkomen, omdat het een ontmoedigend bisjaar in veel gevallen kan voorkomen. "Veelal dient het eerste jaar aan een Vlaamse onderwijsinstelling om te wennen aan de onderwijscultuur, wanneer studenten aan het einde van de rit niet slagen beschouwen ze dit als falen," zegt Carine Maes van Vluchtelingenwerk Vlaanderen. In de eerste plaats hebben cliënten van Vluchtelingenwerk nood aan informatie over de structuur van het hoger onderwijs, het aanbod, de toelatingsvoorwaarden en mogelijke studiefinanciering. Katrien De Bruyne en Carine Maes helpen bij het samenstellen van een dossier, wijzen de weg naar cursussen Nederlands en trachten een mentor te vinden in een hoger studiejaar. "Succes moet vaak gekaderd worden voor een cliënt. Wanneer beheersing van de Nederlandse taal binnen een redelijke termijn tot stand komt, en cliënten slagen voor een aantal vakken, als er dus merkbaar studievoortgang is, dan is een academiejaar geslaagd," aldus Katrien De Bruyne.

Vluchtelingenwerk Vlaanderen houdt zich sinds 2003 bezig met het begeleiden van asielzoekers bij de instap in het Vlaamse Hoger Onderwijs en tijdens het studietraject. Het gaat hierbij veelal om mensen die in het thuisland een hoger onderwijsdiploma behaalden en zelfs het beroep uitoefenden, maar in Vlaanderen niet aan de slag kunnen met dat diploma. Met het project studiebegeleiding speelt Vluchtelingenwerk Vlaanderen in op de vraag die kwam vanuit onthaalbureaus, werkinkels en integratiediensten. Diplomagelijkwaardigheid kan immers niet voor elke asielzoeker, omdat ze de nodige documenten ontberen om de gelijkwaardigheid te staven of omdat de studie in het andere land gewoonweg niet als gelijkwaardig erkend wordt. Maar zelfs wanneer het diploma de noodzakelijke erkenning krijgt, is het

moelijk voor asielzoekers om zich op de arbeidsmarkt te bewijzen omdat ze de taal niet goed beheersen. De vraag vanuit de doelgroep om in Vlaanderen hoger onderwijs te genieten is dus groot.

ONBELEEFD

Volgens Katrien De Bruyne wordt er teveel toegespit op de competenties die buitenlandse studenten missen en te weinig op de meerwaarde die deze — vaak oudere — studenten kunnen betekenen voor het hoger onderwijs. "Soms spreken asielzoekers vijf of zes verschillende talen, maar geen Nederlands of Frans. Ze slepen een pak levenservaring met zich mee en nemen vaak een meer leergierige en kritische houding aan ten aanzien van hun studie." Toch lopen ze soms snel achterstand op, omwille van de schroom die ze voelen om hulp te vragen aan jaargenoten. Het leeftijdsverschil, onverwerkte gebeurtenissen uit het verleden en de onzekerheid van hun bestaan in Vlaanderen zorgen ervoor dat deze studenten vaak geïsoleerd zijn. Zelfs culturele verschillen kunnen voor moeilijkheden zorgen. "In bepaalde culturen is het onbeleefd om in de ogen te kijken, terwijl bij ons precies verwacht wordt dat je iemand aankijkt terwijl je een gesprek voert," weet Carine Maes. "Vooral pc-vaardigheden schieten ze wel eens tekort, net als taalvaardigheden, zowel Nederlands als Frans. Wanneer cliënten niet weten hoe een elektronisch leerplatform gebruikt dient te worden, kunnen ze niet mee met de rest van hun jaargenoten. Elektronische leerplatformen worden steeds vaker gebruikt en er wordt niet meer bij stilgestaan dat niet iedereen daar voeling mee heeft." Wanneer studenten op voorhand gescreend worden, zou het ontbreken van deze competenties meteen opgespoord worden. De competenties zouden dan in een uitgebreid voorbereidend traject bijgeschaafd kunnen worden. In Nederland werkt men met succes op deze manier, meer studenten bereiken uiteindelijk de eindmeet van hun studie dan in Vlaanderen het geval is.

ENGELS

Sommige buitenlandse studenten haken af omdat ze geen aansluiting vinden bij de Vlaamse onderwijscultuur. "We proberen voor elke student een mentor te zoeken. Omdat we gemerkt hebben dat dit peter-

schap het verschil kan maken. De drempel om vragen te stellen ligt lager, ze kunnen raad vragen op informele wijze," aldus Carine Maes. Toch blijkt het in de praktijk niet altijd even makkelijk om een mentor in een hoger jaar te vinden. "Het hangt af van de studierichting. In sommige studierichtingen is er meer sociaal engagement aanwezig. Daarnaast is het ook belangrijk dat de mentor en onze cliënt professioneel opgevolgd en omkaderd worden, anders is de relatie te vrijblijvend. Het moet klikken."

"Veel van onze cliënten zijn verbaasd dat bachelors en masters in Vlaanderen niet in het Engels aangeboden worden. Toch zijn we er zelf tegen als cliënten bijvoorbeeld een Engelstalig master-na-master gaan volgen, omdat ze er zichzelf mee foppen," zegt Katrien De Bruyne. "Wanneer ze een betrekking zoeken, moeten ze het ook zien te roeien en dan moeten ze de Nederlandse terminologie beheersen."

Asielprocedure

De cliënten van Katrien De Bruyne en Carine Maes beschikken allemaal over een oranje kaart, volgens de oude asielprocedure. De asielaanvraag werd na een eerste interview ontvankelijk verklaard, daardoor hebben de betrokkenen recht op materiële bijstand: "Bed, bad, brood". Daarna volgt nog een gegrondheidsonderzoek en terwijl dit aan de gang is — wat soms jaren kon aanslepen — krijgen asielzoekers een oranje kaart. Sinds de hervorming van de asielprocedure gaat het allemaal wat sneller en zouden er in de toekomst geen oranje statuten meer bestaan. Vluchtelingenwerk kreeg alvast het signaal dat cliënten hun studie zouden mogen afmaken, ook als een beslissing tot uitwijzing gevallen was. Een bewijs van legaal verblijf wordt niet door alle hoger onderwijsinstellingen gevraagd, aan diploma en taalvereisten dient wel voldaan te worden voor een inschrijving. Een aantal controles op de wettelijkheid van de inschrijvingen door de regeringscommissarissen in 2006 leidde wel tot verwarring bij instellingen en asielzoekers.

Taxi's Kenny

Een vergiftigd geschenk

Het rapport van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) waaide vorige week als een wervelwind door ons land. De begroting werd bejubeld, een opsteker die de federale overheid best kon gebruiken. Maar sluipend en amper bekritiseerd kon OESO in dit rapport ook haar visie op het Belgische hoger onderwijs afsteken. "De inschrijvingsgelden moeten omhoog" was het belangrijkste advies. Een eng economisch bepaald standpunt, zo blijkt, zonder enige oprechte aandacht voor sociale rechtvaardigheid.

De internationale gemeenschap heeft last van wispelturigheid. Het VN-verdrag van New York pleitte nog voor de geleidelijke invoering van kosteloos hoger onderwijs. Ook België plantte hier zijn handtekening onder, maar neemt het niet zo nauw met de uitvoering ervan. De ene keer wordt het VN-verdrag met de voeten getreden, omdat het de portefeuille van de bevoegde minister niet uitkomt. Dan is het weer het Arbitragehof, dat oordeelt dat de studenten van de Fédération des Etudiant(e)s Francophones ongelijk hebben als ze op hun rechten staan. Hun aanklacht tegen de vermenigvuldiging van de studiekosten strookte immers niet met het 'algemeen belang'. Tegenwoordig is dat synoniem voor: het past niet in het kraam van de onderwijsinstellingen. (zie Veto 16)

'VRIJ GOED'?

Nu presenteert OESO, openlijk in strijd met het VN-verdrag, de verhoging van het inschrijvingsgeld als de ultieme oplossing. Kwaliteitsverbetering is het schone ideaal, dat blijkbaar onmogelijk verwezenlijkt kan worden door interne hervormingen of extra overheidsmiddelen. Desalniettemin is OESO zo nobel om te stellen dat het hoger onderwijs, ondanks hogere inschrijvingsgelden, financieel toegankelijk moet blijven voor iedereen.

Ware het niet dat OESO's sociale rechtvaardigheidsgevoel een medaille met twee kanten is. De organisatie stelt studieleningen voor, naargelang het toekomstige inkomen van de student. De inkomenskloof tussen de verschillende universiteitsdiploma's is echter erg groot. Niet alleen zullen sommige studenten in de toekomst veel minder verdienen, ze moeten net daardoor nu meer betalen, in het voorgestelde systeem. Een andere piste is de uitreiking van beurzen aan beloftevolle studenten. Elke student die op voorhand niet uitmuntte, en bovendien minder gegoede ouders heeft, mist daardoor ongekende ontplooiingskansen.

Het model dat OESO achterstaat, roept verwijzingen op naar onderwijsinstellingen in andere landen, zoals Groot-Brittannië, Nederland en de Verenigde Staten. Hoewel er onderling belangrijke verschillen zijn, hebben ze één ding gemeen: het percentage van de studerende bevolking ligt er beduidend lager dan in ons land.

België speelt dan weer een dubbelzinnige rol. Hoewel het in de naleving van het VN-verdrag al eens aan geheugenverlies lijdt op federaal niveau, mogen we een hoedje af doen voor het onderwijsstelsel in Vlaanderen. Sinds 1989 is het onderwijs in België een bevoegdheid van de Vlaamse en Waalse Gemeenschap. Hoewel er belangrijke beleidsverschillen zijn, wordt het hoger onderwijs in het rapport van OESO grotendeels behandeld als een optelsom: het "Belgische hoger onderwijs".

Tenslotte bekritiseert OESO het feit dat het hoger onderwijs meer en meer als een 'vrij goed' beschouwd wordt. Maar is de hoge graad van toegankelijkheid niet iets waar studenten al tientallen jaren, en nog steeds, voor ijveren? Ook minder welgestelde studenten verdienen (meerdere) kansen te krijgen. Bovendien moet het hoger onderwijs nog veel toegankelijker worden voor studenten van allochtone afkomst. Hoger onderwijs heeft echter nog een lange weg af te leggen, voor het als een 'vrij goed' bestempeld kan worden. De adviseurs van OESO hebben hun diploma duidelijk al op zak.

Gertie De Fraeye

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U.Leuven
K.U.LEUVEN GESIGNEERDE ARTIKELEN

Oude Markt 13
BE-3000 Leuven
t + 32 16 32 40 16
www.kuleuven.be/boetiek

Open op weekdagen van
10-12u. en van 14-16u.

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je
een evenement?

Plaats het dan GRATIS
in de database
Agenda K.U.Leuven
agenda.kuleuven.be

(advertentie)

OMSTREDEN ADVIES VAN OESO:

Laat de student meer betalen

De Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) publiceerde vorige week haar tweejaarlijks landenrapport over België. Het hoger onderwijs stevent volgens het rapport af op een gebrek aan financiën en daarom stelt de OESO voor de inschrijvingsgelden te verhogen. Bovendien moeten studenten beter gescreend worden voor ze aan hun opleiding beginnen. Onderwijsminister Frank Vandenbroucke hanteert een tegenovergestelde aanpak om hetzelfde doel te bereiken.

Gertie De Fraeye

OESO stelt vast dat België een relatief hoge individuele ontwikkeling kent. Het hoger onderwijs staat open voor iedereen dankzij de vrije toegang en de inschrijvingskosten zijn laag. Bovendien krijgen studenten een tweede kans na een eerste mislukking. De Vlaamse en Waalse Gemeenschap nemen initiatieven om de kwaliteit en competitiviteit van het hoger onderwijs te bewerkstelligen.

Maar in de toekomst zal die kwaliteit niet behouden kunnen worden door geldgebrek, stelt OESO. Veel meer studenten dan vroeger hebben immers toegang tot het hoger onderwijs. Die grotere instroom wordt echter niet gecompenseerd door een overeenkomstige stijging van overheidssubsidies of sponsoring vanuit de privé-sector.

"In het huidige systeem evolueren de toelagen niet met het studentenaantal," reageert het kabinet van Vandenbroucke. "Maar in het nieuwe financieringsplan zal er wél een overeenkomst zijn en worden meer subsidies voorzien per extra student." Het plan is nog volop in voorbereiding, maar er is een principieel akkoord in de Vlaamse regering. Het is de bedoeling dat de hervorming ingang vindt in 2008.

"Gratis hoger onderwijs garandeert niet automatisch rechtvaardigheid"

OESO daarentegen stelde voor om meer verantwoordelijkheid bij de student te leggen door het inschrijvingsgeld op te trekken. Daardoor zou de student zijn kwaliteiten grondiger overdenken en een betere studiekeuze maken, om de eenvoudige reden dat hij zich geen mislukkingen meer kan veroorloven. Toch zou de financiële toegankelijkheid van het hoger onderwijs moeten blijven, pleit de OESO. Een mogelijke oplossing hiervoor zijn studieleningen in overeenstemming met het toekomstige inkomen van de student. Al zijn inkomens afhankelijk van de conjunctuur en dus niet altijd voorspelbaar. Bovendien zijn de inkomensverschillen tussen de universitaire diploma's groot. Een andere piste zijn beurzen voor beloftevolle studenten.

TRISSEN

"Dit is niet de juiste redenering om de kwaliteit te verbeteren," aldus het kabinet van Vandenbroucke. "De verhoging van het inschrijvingsgeld is geen piste. Waarschijnlijk doen wij het beter dan met het voorstel van OESO." In de nieuwe plannen zijn andere impulsen voorzien voor kwaliteitsverbetering, met een gedeelde verantwoordelijkheid. Enerzijds zullen de instellingen hun studenten grondiger moeten begeleiden. In de toekomst zal een deel van hun subsidies immers afhanke-

lijk zijn van het aantal studenten dat erin slaagt zijn diploma te behalen. Anderzijds worden studenten meer gestimuleerd tijdens de rit, door het systeem van het leerkrediet. Trissen wordt daarbij zo goed als onmogelijk.

Opvallend is dat een rapport van de Europese Commissie uit september 2006 een groter accent legt op sociale rechtvaardigheid dan het rapport van de OESO. De EU stelt zelfs dat "gratis hoger onderwijs niet automatisch rechtvaardigheid garandeert". Het sociaal-economische milieu van de student is immers nog steeds bepalend om al dan niet verder te studeren. Toch opteert de EU voor de heffing van inschrijvingsgelden, zij het met een studiefinanciering voor armere studenten. Zoniet zou de kloof alleen maar groter worden.

De Vlaamse Vereniging voor Studenten (VVS) gaat niet akkoord met de visie van de Europese Commissie. Die pleit in dit rapport voor het eerst voor de heffing van inschrijvingsgeld. VVS gelooft daarentegen niet in de invoering of verhoging van inschrijvingsgelden. In heel wat Europese landen is het hoger onderwijs immers nog kosteloos. Bovendien ondertekende Vlaanderen het VN-verdrag van New York, waarbij het zich schaarde achter de geleidelijke invoering van kosteloos hoger onderwijs.

SCREENEN

Ook de Leuvense rector Marc Vervenne kant zich in een eerste reactie tegen het idee van OESO om de inschrijvingsgelden te verhogen: "De toegankelijkheid van het onderwijs staat voorop: alle jonge mensen die capaciteiten hebben moeten de kans krijgen om te

kunnen studeren." Vervenne noemt de (relatieve) vrije toegang tot hoger onderwijs in Vlaanderen een "moeizaam bevochten recht", waar niet aan moet worden gesleuteld.

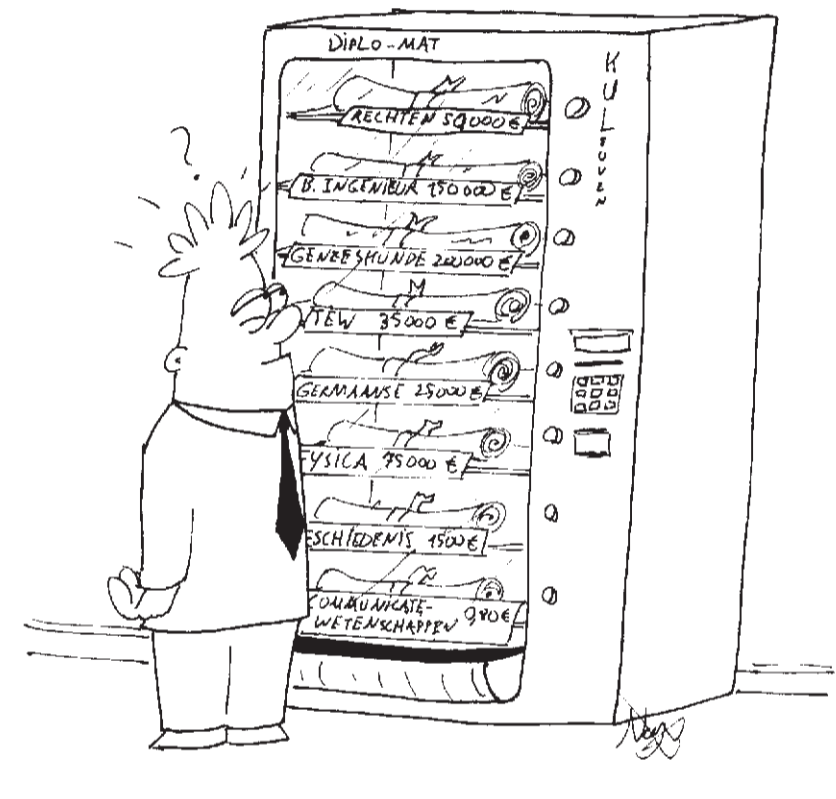
Om de slaagcijfers op te trekken, pleitte OESO ervoor de studenten beter te screenen. Zo zouden de kwaliteiten van de individuele student en de vereiste vaardigheden van zijn studiekeuze meer op elkaar afgestemd worden. OESO stelt voor dit te bewerkstelligen door de invoering van tests aan het einde van de middelbare school, of toelatingsexamens bij het begin van het hoger onderwijs.

"Dit is niet de juiste redenering om de kwaliteit te verbeteren"

Vandenbroucke is gekant tegen zo'n selectie door toelatingsexamens. Enkel geneeskunde vormt een uitzondering — en dit door federale beperkingen. Studenten moeten immers voldoende ontplooiingskansen krijgen en zelf kunnen bepalen of hun talenten en kwaliteiten zullen volstaan voor hun studiekeuze. Wel wordt een grondige studiekeuzebegeleiding voorzien om studenten te helpen de juiste keuze te maken.

(Zie Taxi's Kenny op pagina 2 voor opinie)

OESO WIL LATEN BETALEN VOOR STUDIE...

Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort

Vrouw weg, vrouw erin

Professor Rita Ghesquière is vanaf 1 augustus 2007 geen voorzitter meer van de onderwijsraad van de K.U.Leuven. De Academische Raad stemde ermee in dat professor Tine Baelmans haar zal opvolgen.

Over het einde van Ghesquière als voorzitter van de onderwijsraad werd al langer gesproken. De concrete aanleiding is de benoeming aan het begin van het academiejaar van professor Ludo Melis als onderwijscoördinator. Zowel Melis als Ghesquière komen van de faculteit Letteren, en het is niet de gewoonte dat twee belangrijke beleidsfuncties voor onderwijs door personen uit dezelfde faculteit worden bekleed. "Vanuit de bezorgdheid de hele universitaire gemeenschap bij het onderwijsbeleid te betrekken," zo stelt rector Vervenne het, "heeft het GeBu geoordeeld dat het wenselijk is om een nieuwe voorzitter aan te stellen."

Ghesquière was niet onbesproken: ze maakte op Vlaams niveau enkele uitschuivers (bijvoorbeeld door onbezonnen mee oppositie te voeren tegen de door de K.U. Leuven zo gewilde outputfinanciering) en had binnen de universiteit de naam niet erg

doortastend op te treden.

Haar opvolgster, professor Baelmans, is afkomstig van de faculteit Ingenieurwetenschappen en verdiende haar strepen als programmadirecteur en bij verscheidene werkgroepen over onderwijsmaterie. Baelmans zetelt ook in de Raad voor Studentenvoorzittingen.

Katholieken hokken samen

Het Franstalige hoger onderwijs in België telt vier katholieke universiteiten, naast die van Louvain-la-Neuve (UCL) ook nog in Brussel (Saint-Louis), Bergen (FUCaM) en Namen (FUNDP). Tussen de vier zijn al sinds september gesprekken gaande om samen op te gaan in één Université Catholique de Louvain. De integratie in één universiteit zou zich voor 2015 moeten voltrekken. Saint-Louis spreekt liever over een "verloving" dan over een "huwelijk", maar de universiteiten zijn het wel eens over de graad van integratie. De bedoeling van de katholieke 'superuniversiteit' is internationaal meer te kunnen wegen, al zou het lokale karakter van de instellingen wel behouden blijven.

Leraren in spe liever niet te zwaar

Volgend jaar wordt de lerarenopleiding zwaarder: er komt een grotere klemtoon op de praktijk en het wordt een volwaardige jaaropleiding van 60 studiepunten, waarvan er 30 voorbehouden zijn voor de stage.

De studenten weten blijkbaar goed genoeg dat dit het laatste jaar is dat de lerarenopleiding nog (relatief) licht is. De krant *De Standaard* meldt dat aan de universiteiten dit jaar meer leraren in spe studeren dan ooit. Aan de UGent en de VUB is er een stijging van telkens om en bij de 200 studenten te noteren, aan de K.U.Leuven kiezen dit jaar zo'n 300 studenten meer voor een lerarenopleiding.

Opvallend is — nog steeds volgens *De Standaard* — dat niet alleen veel studenten er een lerarenopleiding bijnemen: ook mensen die al enkele jaren zijn afgestudeerd nemen de laatste gelegenheid te baat om nog een lerarenopleiding op zak te hebben.

Katholiek cadeau voor KADOC

De Guimardstraat, het hoofdkwartier van het katholieke onderwijs in Vlaanderen, reno-

veert haar gebouwen en wendt die gelegenheid aan om een deel van haar onderwijsarchieven te schenken aan het Leuvense Documentatie- en Onderzoekscentrum voor Religie, Cultuur en Samenleving KADOC.

Het is de tweede keer dat zo'n informatiestroom er is van de Guimardstraat naar het KADOC. De eerste keer werden de archieven van de universitaire onderwijsverbanden van 1985 tot 1990 overgedragen. Nu zouden de archieven tot 2000 geschonken worden.

Melis wil meer

De coördinator Onderwijsbeleid van de K.U. Leuven, Ludo Melis, heeft te kennen gegeven dat hij alle masters van de groep Humane Wetenschappen tweejarig wil maken tegen 2010.

Tot nu toe duren slechts enkele masters binnen Humane Wetenschappen twee jaar. Probleem is dat de meeste Europese opleidingen wél over een master van twee jaar beschikken, zodat de Vlaamse op dit moment internationaal niveau enigszins achterblijven.

De vraag is of de faculteiten zelf vragende partij zijn voor een verlenging van de masters.

(sh)

LOKO LEERT LEUVEN KENNEN MET EEN STADSTOUR

Eerste prijs: weg uit Leuven

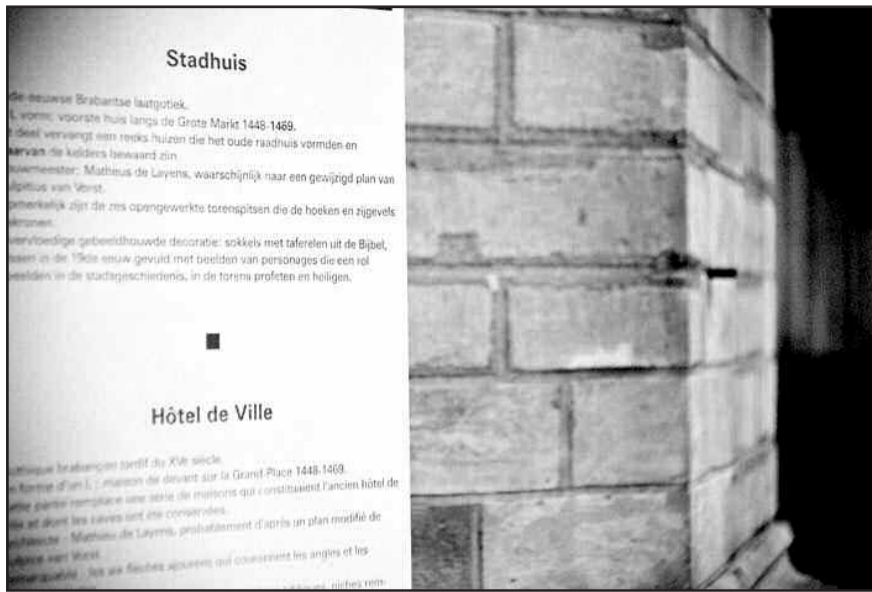
Woensdag gaat de Leuvense Overkoepelende Kring-Organisatie (LOKO) van start met een zogenaamde 'stadsontdekking'. Liefhebbers kunnen met een vragenbundel in de hand door Leuven trekken.

Simon Horsten

Leuven is dé studentenstad bij uitstek, maar de studenten zelf vinden blijkbaar dat 'hun' stad ook wel eens door de ogen van een toerist kan worden bekeken. De Leuvense studentenkring LOKO probeert de studenten nu de historische achtergrond en verhalen van de stad te doen (her)ontdekken in een — bijgevolg niet toevallig zo gedoopte — stadsontdekking.

PARIJS

Er werd een stevige bundel gemaakt met tientallen foto's, een stadsplan met aangeduide route, historische informatie en talloze vragen die op goeie ouwe stadsrally-wijze kunnen worden ingevuld. Het boekje kan vanaf woensdag worden opgehaald bij LOKO. De volgende weken kunnen Leuvense studenten en niet-studenten met de bundel in de hand door de straten trekken, de vragen oplossen en zo mogelijk ook terug indienen bij de organisator. Er is ook een schiftingsvraag: het is de bedoeling dat de deelnemers raden hoe lang de studentencoördinator van de K.U.Leuven, Martinus Buekers, erover zal doen om de hele route al joggend af te leggen. Die schiftingsvraag dient niet nergens toe: als prijs wordt namelijk — naast een heleboel kleinere prijzen — een weekendje Parijs geschonken aan de stadsontdekker die de meeste juiste ant-

(foto Simon Horsten)

woorden heeft. Wie dus het meeste over Leuven weet (of er het best naar zoekt), wordt dus beloond met een paar dagen in een échte stad. Of ook in Parijs een stadsronde is uitgestippeld is niet bekend. De wedstrijd wordt eind mei afgesloten, maar het staat iedereen natuurlijk vrij om ook daarna nog door de Leuvense straten te kuieren.

al van meet af aan bekend geraken met de kleinste straatjes, onbekendste legendes en verste uithoeken van hun nieuwe verblijfplaats.

De bundel van de Stadsontdekking kan vanaf woensdag opgehaald worden bij LOKO in de 's Meiersstraat, tussen het Hogeschoolplein en de Muntstraat.

HERNOMEN

LOKO wil zich naar eigen zeggen vooral richten op de studenten van de eerste bachelor, die de stad immers niet altijd even goed kennen. Maar omdat de kennis van Leuven voor vele studenten beperkt blijft tot de straat van het eigen kot, de weg naar het station en de Oude Markt, is de route geschikt voor eenieder die zich geroepen voelt. Onder andere de kring van de geschiedenisstudenten, Historia, maakt van de stadsontdekking een eerste-bachactiviteit.

Als de stadsontdekking, die nu voor het eerst wordt georganiseerd, een succes blijkt, zal het initiatief volgend jaar hernomen worden. Dan zou de ronde door Leuven wel plaatsvinden aan het begin van het academiejaar, zodat nieuwelingen in de studentenstad

(advertentie)

HEB JE EEN VRAAG VOOR DE KHLEUVEN?
SMS KHL + JE VRAAG NAAR 3014
 0,25 € per bericht

12 professionele bachelors:

- Bachelor in Bedrijfsmanagement
- Bachelor in Biomedische Laboratoriumtechnologie
- Bachelor in Chemie
- Bachelor in Office Management
- Bachelor in Onderwijs: Kleuteronderwijs
- Bachelor in Onderwijs: Lager onderwijs
- Bachelor in Onderwijs: Secundair onderwijs
- Bachelor in Sociaal Werk
- Bachelor in Toegepaste Informatica
- Bachelor in Verpleegkunde
- Bachelor in Voedings- en Dieetkunde
- Bachelor in Vroedkunde

Wil je verder studeren na je bachelor of master? Ontdek onze banaba's en postgraduatoren op www.khleuven.be

KOM NAAR ONZE INFODAG OP WOENSDAG 14 MAART
 MEER INFO OP WWW.KHLEUVEN.BE

KHLEUVEN
 JE WERKT VOOR JE HET MERKT

3014
 0,25 € / SMS

KHLEUVEN
 KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN
 Associatie Katholieke Universiteit Leuven

AD FUNDUM!

Elke dinsdagavond
 tussen 8 en 10
 Studentenradio op
 het ritme van de
 bierstad

MIX FM
 102.6 Leuven
 106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

(advertentie)

Iedereen aan de
veto

Veto is het onafhankelijk weekblad van de Leuvense student. Afwisselend op blauwe of rode pagina's brengt Veto Leuvense nieuwsfeiten.

Aangezien studenten wel eens neigen af te studeren of hun interesse dreigen te verliezen, heeft Veto altijd nood aan vers bloed. Nieuwe medewerkers kunnen zich aanmelden om te helpen met cartoons, schrijven, foto's nemen, kruiswoordraadsels maken, layouts, nalezen en/of dtp'en.

Redactievergadering elke vrijdag om 16u op de eerste verdieping van de 's Meiersstraat 5, tussen het Hogeschoolplein en de Muntstraat.

Ervaring is absoluut geen vereiste, enthousiasme natuurlijk wel. Indien je smetvrees hebt of een bijzondere contactstoornis, kan je ons altijd mailen op veto@veto.be.

Elke lijn is boeiend

Medewerkers, vooral kruiswoordraadselmakers, zijn van harte welkom!

op veto@veto.be

's-Meiersstraat 5, 1ste verdieping
 tussen de Muntstraat en het Hogeschoolplein
 meer info op www.veto.be

UNIVERSITEIT REIKT DE HAND AAN BIO-SECTOR OP DUURZAAM ONTBIJT

“Gecontroleerd springen”

Het Platform Lokale Agenda 21 Leuven vond dat de tijd rijp was voor een nieuwe confrontatie van producenten en potentiële afnemers van duurzame voedingsmiddelen. Ze besloten het nuttige aan het aangename te koppelen, en omkaderden een panelgesprek over de materie met een ‘duurzaam ontbijt’ in Alma 2.

Robby Vangeel

Platform Lokale Agenda 21 Leuven zet zich in voor de sensibilisering voor duurzaamheid, van zowel consument als producent. Met de actie ‘Tok tok, Kyotokot’ trachten ze onlangs nog aan te zetten tot ecologisch verantwoord energieverbruik op studentenkoten. Alle producten op het ontbijt zijn zowel biologisch als *fair trade*, merkt schepen voor Duurzame Ontwikkeling Ridouani op.

‘Producent’ Gard Bemelmans is coördinator van Boerderij de Brabander in Kortenaeken. De Brabander is een voorbeeld bij uitstek van duurzame economie, niet alleen wat betreft het productieproces, maar ook op sociaal vlak. Hier kan de “restgroep” van de actieve bevolking terecht: laaggeschoolden die al vijf jaar of langer zonder werk zitten. De coördinator van de Brabander begrijpt dat het met de huidige wetgeving niet evident is om met ecologisch verantwoorde producten te werken in catering. Totnogtoe moest er immers een strikte scheiding in tijd (*biologische productie mag enkel op dezelfde productielijn als de gangbare gebeuren, nadat de apparatuur grondig gereinigd is, red.*) of ruimte gerespecteerd worden tussen de verwerking van ‘gewone’ en biologische producten. Dat probleem zal door een nieuwe wet vanaf mei van de baan zijn, waardoor het voor bedrijven als Alma weer wat gemakkelijker wordt om bio-producten aan te bieden.

Jef Van Eynde, algemeen directeur van Alma, merkt als cateraar op dat *fair trade* tot

de missieverklaring van Alma behoort. Hij verwijst naar de warmedrankautomaten, die uitsluitend koffie aanbieden van Max Haveelaar. Hij is wel sceptisch over de productiecapaciteit van de duurzame economie op dit ogenblik. Niettemin daagt hij uit tot “meer van deze acties”. Meer nog: “Ik reik jullie de hand.” Ook Sarah Garré, die ‘de klant’ vertegenwoordigt, is wel te vinden voor “meer

Eynde zegt dat het een kwestie is van “gecontroleerd springen”: stapje voor stapje dingen uitproberen. Het is voor hem ook een kwestie van opvoeding — géén vies woord, want: onbekend is onbemind. “Ik vind dat we ervoor moeten gaan.” Professor Buekers benadrukt dat het erom gaat bewust te kiezen voor duurzaamheid. De student moet bereid zijn om meer te betalen, en niet bij de minste

mouw) lanceert de moderator tenslotte nog het idee van de ‘Groententas’, die vanaf volgend jaar in omloop zou komen: een studentenpakket van verse groenten en fruit dat verkocht zou worden aan vijf euro.

Na afloop beklagt de coördinator Studentenbeleid zich in beslotener kring nog over de enorme berg ‘eetbaar’ afval die Alma dagelijks moet afvoeren. Op zich al een verspilling, en daarbij komt nog de kost van de verwerking. Hij heeft wel eens overwogen een doorschijnende vuilniscontainer te laten installeren bij de ingang van de Alma’s als ‘afvalmeter’ — een originele manier om te sensibiliseren.

In een slotreflectie richt Steven Vermeulen van het kabinet van minister van Duurzame Ontwikkeling Els Van Bremt zich allereerst tot Alma-directeur Van Eynde. “Gecontroleerd springen, maar wel duidelijk springen,” raadt hij aan, en: “niet te snel opgeven bij een terugval van de verkoop”. Hij vindt het maar normaal dat de universiteit hierbij haar verantwoordelijkheid opneemt, aangezien duurzame ontwikkeling kortelings zelfs in de Grondwet zal ingeschreven worden.

Meer info op la21leuven.be

(foto Nele Van Doninck)

van dit”.

‘Het beleid’ in de persoon van coördinator Studentenbeleid aan de K.U.Leuven Mart Buekers, wees op de persoonlijke verantwoordelijkheid van elk individu in deze materie. Hij wil de verantwoordelijkheid van de universiteit echter geenszins minimaliseren. Vorming en onderwijs zijn de *core business* van de universiteit, maar dat sluit ‘zijeffecten’ als sensibilisering zeker niet uit.

DUURZAAM DUURDER?

Is duurzame voeding niet te duur om door Alma te worden aangeboden? Jef Van

prijstijging te gaan protesteren. Net als Jef Van Eynde vindt hij dat Alma wel correctief mag optreden als het om ecologie gaat.

Maar duurzame voeding moet niet per se duurder zijn, meent Gard Bemelmans. De producten komen immers meestal rechtstreeks van bij de producent, die liever wat minder winst heeft dan een slechte verkoop. Daarnaast is de globale productieketen bij biologische producten vaak een stuk korter. Zo maken ze bij de Brabander groententarten waarvoor de meeste ingrediënten dezelfde dag nog geoogst zijn. “De winst ligt op een ander vlak”, aldus professor Buekers.

Als klap op de vuurpijl (en aap uit de

Opvoeding bij Alma

Zowel Jef Van Eynde als professor Buekers wijzen uitdrukkelijk op de opvoedende functie van Alma. Opmerkelijk, want dit is flagrant in tegenspraak met wat *Veto* in het eerste semester te horen kreeg (*Zie Veto 3306*). Toen confronteerden we de werkgroep die het aanbod van Alma coördineert met de bevindingen van enkele diëtistes. Men oordeelde dat studenten oud genoeg zijn om zelf te bepalen hoe gezond ze willen eten. Voor opvoeding (“betuttelen”) zou er toen sowieso geen plaats zijn in Alma, “dat zouden de studenten ook niet pikken.”

OMGAAN MET DIVERSITEIT KAN JE LEREN

“Weldoende scheiding der geslachten”

K.U.Leuven schenkt het leven aan het Centrum voor Gelijke Kansen en Diversiteit (CGKD). Onderzoek rond de thematiek is zeker aanwezig in de universiteit, een interdisciplinaire aanpak ervan echter nog niet. Aan dat euvel zou nu met het Centrum tegemoet gekomen worden. De nieuwe postgraduaatsopleiding ‘Diversiteitsmanagement’ — of leren omgaan met diversiteit — richt zich dan weer tot de middenkaders van bedrijven of onderwijsinstellingen.

Ilse De Witte

Op de feestelijke opening van het Centrum wordt de bezoeker verrast met een lijst van een driehonderdtal onderzoeken rond gelijke kansen en diversiteit, gaande van ‘Senioren-sport’ tot ‘Nieuwsbeleving bij Turken in Vlaanderen’. De oplist van het onderzoek op één website beantwoordt alvast aan één van de missiestatements van het Centrum: de visibiliteit van onderzoek rond gelijke kansen en diversiteit vergroten. Wat de nieuwe opleiding ‘Diversiteitsmanagement’ betreft, stelt professor Annie Honddeghem dat het diploma hoog zal scoren op de arbeidsmarkt. Dat mag ook wel voor een opleiding die 1.800 euro kost voor 21 studiepunten. Verder drukt Honddeghem de hoop uit dat er volgend academiejaar dertig voltijdse cursisten zullen inschrijven: “als iedere organisatie hier aanwezig een afgevaardigde stuurt, dan zitten we al snel aan dat aantal.”

Een (gender)politiek correcte lijst met sprekers voor de feestelijke opening beantwoordt volledig aan het ritsprincipe: man-vrouw. Rector Marc Vervenne komt eerst aan het woord. Met een citaat van oud-rector Honoré Van Waeyenbergh, rector van 1940 tot 1962, steekt hij van wal. Van Waeyenbergh waarschuwde immers voor het gevaar van ‘de Vrouw’ en gaf zijn mannelijke collega-professoren welomschreven instructies mee. “De “weldoende scheiding der geslachten” van Van Waeyenbergh bleek op termijn toch niet zo weldoend te zijn,” aldus rector Vervenne.

OVERBODIG

Carrièremogelijkheden van vrouwelijke academici werden gefnuikt en dat was terecht een bron van groot ongenoegen. Gelukkig is er sindsdien al veel water onder de brug gevloeid en is diversiteit een beleidsprioriteit van de huidige bestuursploeg. “Niet enkel in reflecties, maar ook in concrete daden.” De inspanningen moeten volgens Vervenne van onderuit gebeuren, daar waar het onderzoek en het onderwijs plaatsvinden. Naast de rectorale dienst diversiteitsbeleid, zal het Centrum in de toekomst ervoor moeten zorgen dat diversiteit wordt ingebed in de hoofden van diegenen die de universiteit bevolken. “Een diversiteitsbeleid moet immers zichzelf overbodig maken.”

Rector Vervenne benadrukt het belang van het oprichten van de nieuwe organisatie-structuur om de inspanningen te bundelen en

“om onze visie zichtbaar te maken voor onze universitaire gemeenschap, maar ook daarbuiten.” Het CGKD moet de universiteit bij tijd en wijl een geweten schoppen en verhinderen dat beleidsmensen in slaap dreigen te succukelen.

Na Vervenne is het de beurt aan voorzitter van het Centrum professor Maddy Janssens: “Het verschil moet de norm worden. De ander mag zich niet langer bevinden in de marge, maar dient een waardige plaats in te nemen binnen de maatschappij.” Het oprichten van een Centrum op zich om te tonen dat de universiteit met diversiteit bezig is, is natuurlijk niet voldoende opdat “de ander een insider zou worden”. Hoe wil het CGKD deze evolutie in de hand werken? Door studiedagen, workshops en seminaries te organiseren; een website met een overzicht van onderzoek; het opstarten van de opleiding ‘Diversiteitsmanagement’ en door veelvuldige en structurele contacten met externe actoren.

FYSICA

Professor Emmanuel Gerard spreekt over het belang van het “verankeren van diversiteitsthema’s in het onderwijs.” Al te vaak wordt “het grote vormingsproject van de universiteit uit het oog verloren, omdat men teveel op zoek is naar onderzoekszwaartepunten,” stelt Gerard. Met de postgraduaatsopleiding ‘Diversiteitsmanagement’ wil de universiteit inspelen op “de behoefte van de tijd”. Volgens Gerard zijn we wel ruimschoots

laat om in actie te schieten. Al in 1963 sprak John F. Kennedy: “If we cannot end now our differences, at least we can make the world safe for diversity.”

Een originele, spaaklopende metafoor wordt door Professor Arthur Spaepen in het leven geroepen. “Diversiteit is als waterkracht, maar eigenlijk is de zon de drijfkracht.” De vergelijking wordt zover doorgedreven dat het publiek vergast wordt op een *slide* waar het principe van communicerende vaten uit de fysica-les terug wordt opgepikt. De volgende spreker hanteert haar eigen principe uit de fysica om diversiteit een betekenis te geven: “Diversiteit kan dienen als hefboom voor de kenniseconomie, maar het stimuleren van arbeidsmobiliteit mag niet leiden tot perversiteiten.”

De laatste spreker van de namiddag, Vlaams Minister van Economie, Ondernemen, Innovatie en Buitenlandse Handel Fientje Moerman, stuurde wel haar vertegenwoordiger om de toespraak af te lezen. Hierin legde Moerman vooral het accent op de ondervertegenwoordiging van vrouwen in de academische wereld en beleidsfuncties — een stokpaardje van de minister. De feestelijke opening van het Centrum voor Gelijke Kansen en Diversiteit leverde alvast weer een waaier aan definities van diversiteit op — of pogingen tot. Het creëren van het Centrum is alvast een signaal om aan te tonen dat diversiteit daadwerkelijk een beleidsprioriteit is.

Dertien in een dozijn (6): Faculteit Rechtsgeleerdheid

De kip die door de achterdeur komt

Fochplein 9, kelderverdieping. In een kantoor dat volgestouwd is met boeken en Chinese parafernalia werkt Jacoba Hanenburg, juriste en sinologe van Nederlandse afkomst. Ze runt er het documentatiecentrum Chinees recht. Jacoba kreeg de China-microbe te pakken in 1978, toen het voor het eerst mogelijk werd om vanuit het Westen naar China te reizen.

Hanenburg: «Mijn vader had in de krant gelezen dat een hoogleraar uit Leiden een groepsreis organiseerde. Hij vond dat echt iets voor mij. Ik heb me opgegeven, en het werd een onvergetelijke ervaring. De mensen waren er ook echt heel erg vriendelijk. Op een keer wilde ik appels kopen, maar ik kende natuurlijk geen Chinees en wees dan maar naar de appels die ik wilde hebben. In plaats van me gewoon die appels te geven die daar al een tijdje in de zon lagen, ging de man naar achteren en ik kreeg koele appels. Ik vond het toen erg dat ik niet eens "dank je" kon zeggen. Toen ik terug in Nederland was, hoorde ik dat ze in Leuven begonnen met een opleiding Sinologie. Op die manier ben ik hier beland.»

Hanenburg is eigenlijk al op emeritaat, maar er bleek weinig opvolging. "Mensen die zo-

wel Chinees kennen als iets van het Chinees recht, die zijn maar zelden geïnteresseerd in een academische loopbaan. In het bedrijfsleven is immers veel meer te verdienen. Ik ben dan maar gebleven. Ik geef nog praktica, grote lessen zijn erg moeilijk voor me, omdat ik doof ben aan één oor. Voor de rest hou ik me bezig met het vertalen van Chinese teksten die hier binnenkomen." Hanenburg houdt zich ook bezig met een site over Chinees recht, die op zijn minst indrukwekkend te noemen is. Zowat alles over de Chinese cultuur is er te vinden, van kunst over diplomatieke betrekkingen tot natuurlijk rechtsgerelateerde sites.

Hanenburg: «Het Chinese recht is toch heel wat anders dan het recht dat wij kennen. Het recht staat nog steeds achter de Partij. Er is in de praktijk geen scheiding der machten. De top van de regering, van het *supreme court*, van de nationale volksvereniging, het zijn allemaal dezelfde mensen als de top van de partij. Bij een wetswijziging bijvoorbeeld stelt de partij een tekst op, en die tekst wordt dan met punten en komma's overgenomen door de commissie.»

«Er is ook nog steeds een groot probleem met corruptie. Omdat het economische aspect ook bij de Chinezen centraal staat, wordt er al eens smeergeld gegeven voor dingen die eigenlijk vanzelfsprekend zouden moeten zijn. En wanneer men niet kan betalen, worden er ook wel eens giften in natura gegeven. De Chinezen hebben daar trouwens een mooie beeldspraak voor: ze noemen dat "de kip die door de achterdeur komt".»

Meer info over China vindt u op Jacoba's site <http://www.law.kuleuven.be/chineesrecht>

Pleiten als een beest

Stefaan Ghesquière, Ellen Lefever, Hanne Philips en Balazs Fekete hielden de eer van de K.U.Leuven hoog tijdens de landelijke voorronde van de Jessup-pleitwedstrijd. Volgende week vertrekken ze naar Washington, waar ze de Belgische driekleur mogen verdedigen. Ze worden gecoacht en afgebeeld door Sten Verhoeven, assistent aan de Rechtsfaculteit, ter voorbereiding van de internationale pleitwedstrijd.

Sten Verhoeven: «Geloofwaardigheid is de belangrijkste eigenschap voor een pleiter. Je mag het nog zo mooi verpakken, als de rechter het niet gelooft, sta je nergens. Taalvaardigheid is natuurlijk ook belangrijk, vooral het overbrengen van een argumentatie is de kunst. Kalm blijven, alvast uiterlijk, is een andere eigenschap in het voordeel van een pleiter. In het kader van de wedstrijd dienen de verschillende leden van de groep samen te werken. De selectie aan de faculteit houdt dan ook rekening met de individuele persoonlijkheden.»

Stefaan: «We werden gevraagd een dier uit een lijst te kiezen dat onze persoonlijkheid het best kon omschrijven. De argumentatie is belangrijker dan de keuze op zich. Ik koos voor een walvis. Een walvis is aanwezig, ook al zie je hem niet altijd, hij controleert de oceaan en duikt slechts af en toe op.»

Ellen: «Ik koos voor een beer en kreeg als reactie: een beer houdt een winterslaap. Ben jij van plan een winterslaap te houden? Wat natuurlijk problematisch zou zijn. Ik antwoordde dat een beer helemaal niet lui is, maar vis vangt en op jacht gaat.»

Stefaan: «Dat we niet lui zijn, hebben we ondertussen wel bewezen. Sinds de semestervakantie oefenen we vier avonden per week voor Jessup. De tijd en inspanningen die de nationale voorronde vooraf gaan, vallen niet te onderschatten. Gelukkig wonnen wij. De studenten van Gent hebben evenveel inspanningen geleverd zonder de overwinning in de wacht te slepen, en die maakt het allemaal de moeite waard natuurlijk.»

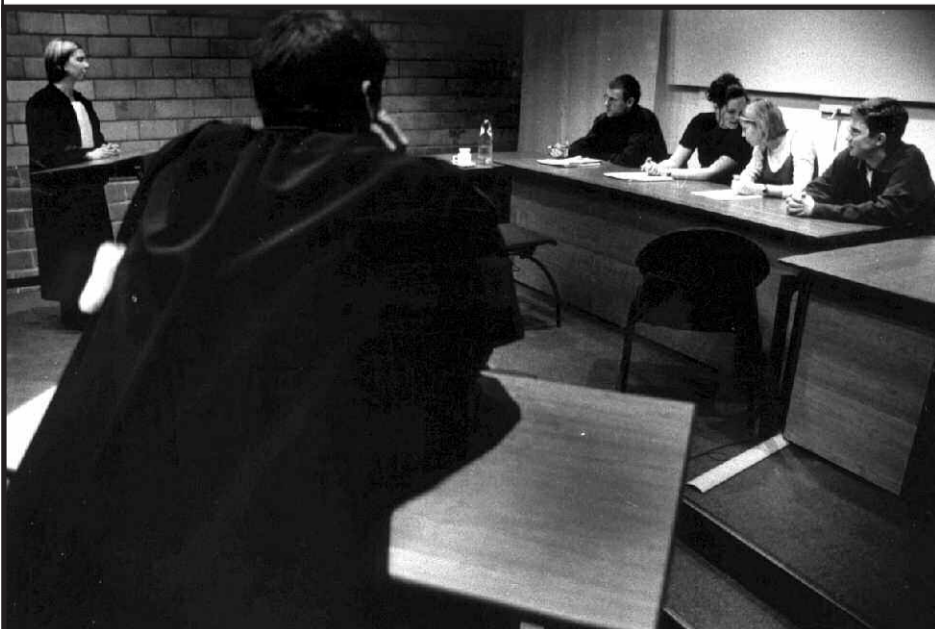
Ellen: «Vooral in januari vielen de voorbereidingen voor de pleitwedstrijd en de semesterexamens moeilijk te combineren. De deadline voor Jessup was veertien januari, mijn eerste examen twaalf januari. Het zorgde voor extra stress. Alle cursussen maagdelijk wit aantreffen tijdens de examens, was ook een nieuwe ervaring voor mij.»

Stefaan: «Weten dat Leuven, op twee keer na, steeds de landelijke voorronde gewonnen heeft, drijft de sociale druk ook wel op. Nu ligt er veel minder druk op onze schouders. In Washington is Leuven nooit tot in de finale geraakt. We zien wel hoe ver we geraken, maar we maken niet echt kans om te winnen.»

Verhoeven: «We maken wel kans, een kleine kans. Vroeger was er een aparte competitie voor niet-Engelstalige landen en daarin kon Leuven wel een aantal prijzen weggapen. Studenten met Engels als moedertaal hebben een voorsprong. De winnaars zijn nagenoeg altijd Angelsaksische landen.»

Stefaan: «De casus, waar het allemaal om draait, betreft een fictieve 'Rotiaanse Unie' die veel gelijkenissen vertoont met de Europese Unie. Een land wil toetreden, maar het lidmaatschap wordt geweigerd omdat de rechten van een minderheidsgroep: de 'Soviats' niet gerespecteerd worden. Het geweigerde land gaat in beroep tegen deze beslissing en tijdens deze rechtszaak pleiten wij voor of tegen. De casus zelf omvat veertig pagina's, maar het onderzoekswerk rond de zaak veel meer.»

Verhoeven: «Het gaat om een zeer theoretische casus dit jaar. Wat het er niet makkelijker op maakt voor de studenten. Ik geef eerlijk toe dat er al mooiere zaken tussen gezeten hebben. De zaak leent zich niet tot emotionele pleidooien en er zitten veel inconsistenties in. Bij het pleiten kunnen louter en alleen juridische argumenten gebruikt worden.»

De Burberryfactor

Het is druk deze week voor VRG-preses Joris Raport. Het jaarlijkse galabal komt er immers aan. Tussen het vervoeren van materiaal en het kopen van champagne stond hij ons toch even te woord over de peculiariteiten van de gemiddelde rechtenstudent.

Veto: Wat opvalt bij de studie rechten is dat jullie geen thesis dienen te schrijven en ook geen stage moeten lopen.

Joris: «Dat klopt. We moeten wel twee grote seminariererken schrijven, eentje in de tweede en eentje in derde licentie. Hoe het in de nieuwe BaMa-structuur zal worden, weten we eigenlijk niet. Er zal wel een masterproef komen, maar hoe die eruit zal zien, is nog onbekend. Er zijn ook een aantal praktische problemen: zo zou je in eerste master een bronnenonderzoek moeten doen, maar hoe gaat dat gaan met degenen die op Erasmus zijn? Wat betreft de stages: er is inderdaad geen verplichte stage, maar het wordt wel gestimuleerd. Het is wel knokken om een goede stageplaats binnen te halen, want er wordt keihard geselecteerd door de advocatenbureaus.»

Veto: Een ander opvallend kenmerk is de hoge "Burberryfactor" van de rechtenstudenten.

Joris: «Oei, nu moet ik wel oppassen wat ik zeg (lacht). Er zitten inderdaad wel wat kinderen van gegoede ouders in onze faculteit. En die lopen inderdaad wel eens rond met merkkleding. Maar we kunnen dat ook relativiseren: zo hebben we vorig jaar voor de cover van het fotoboek een beeld aangekleed met een Burberry sjaal en een Delvaux handtas. Maar we zijn eigenlijk erg verscheiden en proberen daar op in te spelen met onze activiteiten. Zo organiseren we onder andere een moodclub-party in de Silo. En dat is toch voor een ander publiek.»

Veto: Is het makkelijk om aan een job te geraken met een rechtenopleiding?

Joris: «Er wordt vooral heel erg naar de graad gekeken en de grootste primussen hebben meestal al wel een job voor ze afgestudeerd zijn. Grote kantoren vragen bijvoorbeeld dat je elk jaar een graad hebt gehaald. Maar het beroepsveld is natuurlijk veel breder dan alleen advocatenkantoren. Er komen ook heel wat mensen in de bedrijfsweld terecht, als jurist. Ook fiscaliteit — expert op het gebied van belastingen — zit erg in de lift.»

Veto: Op jullie site roepen jullie op tot een petitie voor een "echte bachelor". Waarom?

Joris: «Wij hebben heel wat plichtvakken, die vroeger over vijf jaar gespreid waren. Maar nu, met de nieuwe structuur willen ze na de bachelor al een all-round jurist afleveren, waardoor heel wat van die vakken nu in drie jaar gepropt moeten worden. Heel wat cursussen worden per twee geïntegreerd en er wordt ook geïntegreerd lesgegeven. Helaas is dat in de praktijk niet zo gemakkelijk. Wat we wel hebben kunnen fiksen, is dat er een maximum aantal pagina's per studiepunt is gezet. Ook met de prijs hebben we dat gedaan. De kost van cursussen, boeken en slides samen mag niet boven de 10 euro per studiepunt gaan.»

Colofon: Ilse De Witte, Nele Van Doninck

Foto's: archief en Nele Van Doninck

24STE INTERFACULTAIR SONGFESTIVAL

Tussen beloftevole musici en gekwelde tienermuziek

Afgelopen woensdagavond was zaal Het Depot goed gevuld met muziekliefhebbers en supporters voor de start van het 24ste Interfacultair Songfestival (IFS) dat naar goede gewoonte werd georganiseerd door de jongens en meisjes van LBK. De verwachtingen waren hoog gespannen en de ambiance zat erin.

Ann Van Beurden

Acht kringen hadden een poging gedaan om hun beste musici af te vaardigen om hun eer te verdedigen op het songfestival. De groepen zouden beoordeeld worden door een publieksjury, die uit de acht presessen bestond, en door een professionele jury die speciaal voor deze gelegenheid was samengesteld. In deze laatste jury zetelden Milow (pseudoniem voor Jonathan Vandebroek, een zanger en liedjesschrijver uit het Leuvense), Klaas Delrue (voormalig laureaat van het IFS 2000 en zanger van Yevgueni), Mathias Vos (platenproducer) en muziekpedagogen Thomas Debaets en Jos Maes.

Elke groep was verplicht om een programma van twintig minuten te brengen waaronder minstens één eigen nummer en een opgelegd werk. Dit jaar konden de groepen voor het verplichte nummer kiezen tussen *Message in a bottle* van The Police en *When you were young* van The Killers. Vijf van de acht zouden voor het iets bekendere *Message in a bottle* kiezen.

Pi-canto, het bijna exclusieve meidencor van Pedagogie, mocht de muzikale aftrap verzorgen. Op het podium verschenen zij in uniform — elk van hen droeg een zwarte broek met daarop een felgekleurde t-shirt — en met veel enthousiasme. Het eigen nummer was één van de weinige Nederlandstalige songs van de avond en had een komisch-melancholische tint. Het ging over de wens van een ambitieuze tiener die popidool wilde worden, maar van de pa een universitair diploma moest halen, waardoor de droom in het water viel. Ook de klassieker *Bohemian Rhapsody* van Queen mocht natuurlijk niet ontbreken. Hier was duidelijk lang op geoefend en het nummer oogstte dan ook veel applaus. Bij *Message in a bottle* werd het koor wat overstemd door de muzikanten en het refrein 'I send an S.O.S. to the world' was voor de meeste koorleden een octaaf te hoog. Het koor sloot de sessie swingend af met *A brand new day* van Kool and the Gang.

Na Pi-Canto was het de beurt aan het groepje van Farma. De pillendraaiers in spe hadden voor een hippe band gezorgd in de vorm van Set. Zangeres Eline had een dijk van een stem, die deed denken aan een

"Dit is eigenlijk onze repetitie"

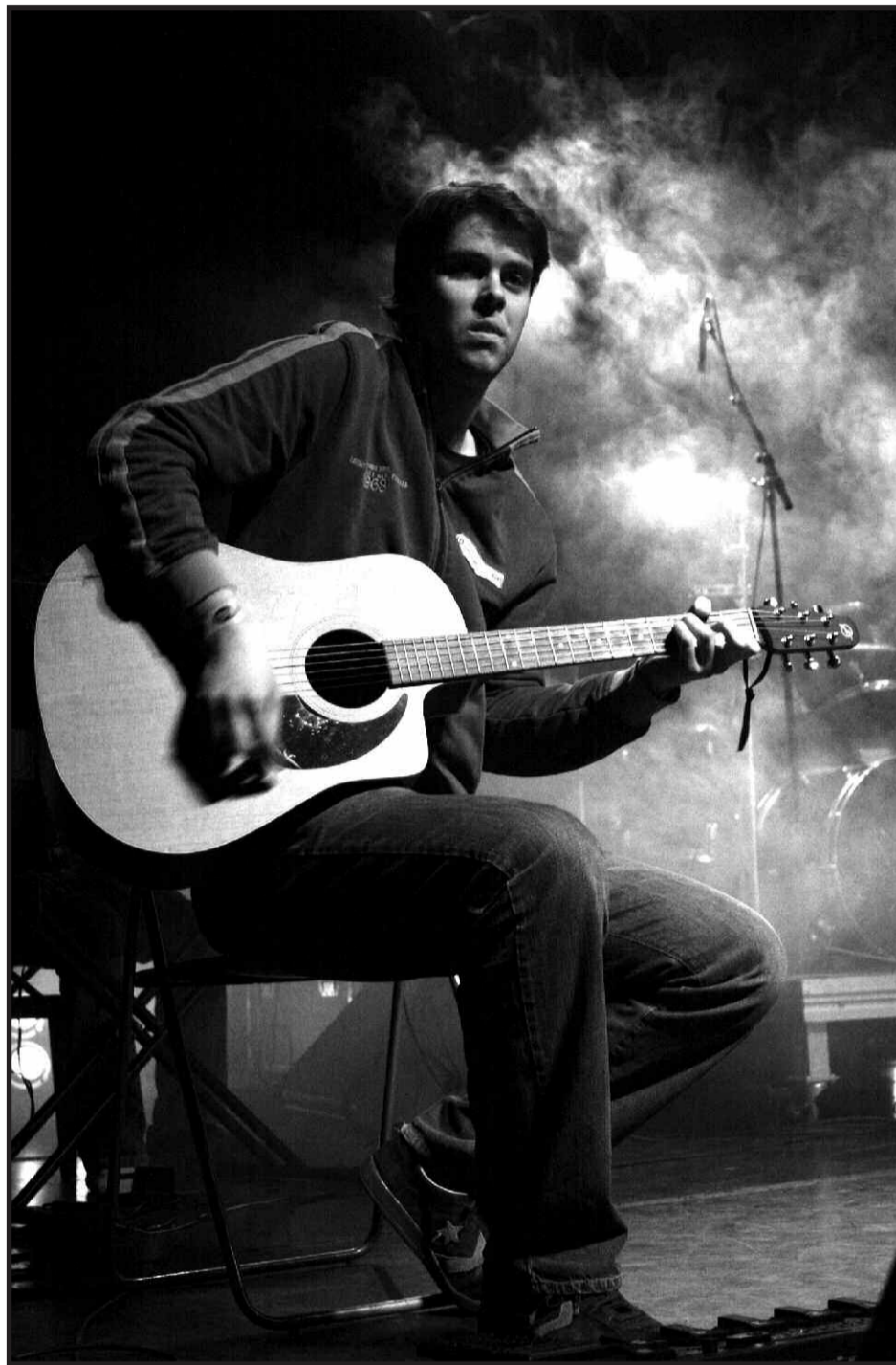
kruising tussen Anouk en Krezip. Girlpower genoeg. Zonder sterallures warmde Set de zaal langzaam maar zeker op en er druppelden steeds meer mensen op de dansvloer. Er klonken Deep Purple-tonen uit de gitaren en een newbeat-tune uit de synthesizer. Set bracht een diverse sound in het genre van de softrock met combinaties die op zijn minst geslaagd kunnen worden genoemd.

DOEDELZAK

Niet alleen hun studie komt wat traditioneel over in ons Belgenlandje, maar ook de keuze van instrumenten was op zijn minst verbazend te noemen. The Farmers die — what's in a name? — LBK vertegenwoordigden, hadden namelijk een doedelzak en een contrabas meegenomen naar het IFS. Deze eeuwenoude instrumenten werden gecombineerd met een drumstel en een elektrische gitaar wat voor een originele sound zorgde,

maar zou hier wel een afzetmarkt voor zijn? De band was pas twee weken geleden gevormd en één van de leden riep al grappend in de microfoon: "Dit is eigenlijk onze repetitie." Het scheelde inderdaad niet veel, want hun eigen nummer hadden ze zondag pas in elkaar gebokst. Bij de hoogste noot uit de doedelzak greep menig luisteraar naar zijn of haar trommelvlies. Het nummer was absoluut

misschien ook omdat hij aan de zijkant van het podium bleef staan. De drie jongens slaagden er toch in om de tot dan toe meest geslaagde cover van *Message in a bottle* te brengen. De strofes van het nummer werden zeer snel gespeeld waarbij de vingers AC/DC-gewijs over de gitaar vlogen. Het refrein werd iets rustiger gebracht. Dankzij de ferme drumpartij had drummer Bram alvast ons

(foto Kris Vanelderden)

geen hoogvlieger maar de bloederlijke leden van The Farmers en vooral de charmante zanger hadden het publiek aan hun kant.

De volgende in rij waren The Vintage Russian Boys die de studentenkring Babylon vertegenwoordigden. Hardrock-tonen klonken bij het eerste nummer uit de drums en de gitaar van Gijs en Thomas. De stem van zanger Niels werd vervormd. Het nummer deed erg alternatief aan en kende geen onverdeelde succes. Voor het tweede liedje haalde Niels zijn akoestische gitaar boven. Dit nummer maakte de middelmatige intro ruimschoots goed. De dansvloer stond vol en een *catchy* gitaarsolo volgde. Hoofden schudden was de boodschap. The Vintage Russian Boys waren ook de enige band die aankondigde wat ze precies gingen zingen. Er volgde een up tempo cover van *Message in a bottle*, maar deze werd verpest door enkele valse noten van de zanger. Het vierde nummer was weer wat rustiger en deed denken aan The Pixies. Laat dat hardrock-imago maar varen jongens en blijf bij de rustigere nummers. Zo kan misschien de garagegroepstatus verdwijnen.

Ook de jonge leden van Skybluepink die speelden ter meerdere eer en glorie van Wina leken in eerste instantie gekwelde tienermuziek te brengen. Nochtans beschikte de band over een excellente drummer, maar frontman Jochen maakte niet echt indruk,

hart gestolen en een inwendige nominatie verdiend voor beste drummer. Het was echter nog even wachten om te zien of onze keuze bewaarheid zou worden want de jongens en meisjes van Paralysed stonden achter de coulissen te trappelen om het publiek te bestormen.

FELICE

Paralysed — hoe kan het anders — was de band die Psychologie naar het IFS had gestuurd. Paralysed was de eerste groep die een zeer hoog songfestivalgehalte bezat. Op hun palmars stond reeds Rock Affligem en het voorprogramma van Leki.. De X-factor was bij Paralysed meer dan aanwezig en hun repertoire bestond uit een aantal stevige poprocknummers. Je zou de leden nog het best kunnen vergelijken met Les Truites, die dan wel disco-nummers brengen maar al even swingend op het podium staan. Vooral de saxofonist van Paralysed is een begiftigd muzikant. Zangeres Els Vanbelle maakte er echter jammer genoeg meer een modeshow van dan een muzikwedstrijd. Els had een aangenaam stemtimbre, maar de zang was toch niet loepzuiver. Paralysed moest het vooral hebben van zijn groot showgehalte waarbij Felice Damiano zou zeggen: "Gaan met die banaan!" Bassiste Nicky zorgde met

haar blauwe basgitaar voor een kleurige en funky noot. De band heeft muzikaal gezien zeker toekomst indien de muzikanten en de zangeres zich beter op elkaar zouden afstemmen.

Paralysed werd opgevolgd door The Cunning van VTK. Drie gitaristen op een rij en een drummer op de achtergrond. Zij brachten vooral covers zoals *The dark of the matinee* van Franz Ferdinand en kozen als opgelegd werk eveneens voor *Message in a bottle* waarbij ze zeer dicht bij de originele versie aanleunden. De reden waarom ze covers zongen was al gauw duidelijk. Het eigen nummer was wederom typische gekwelde teenage-music, 'depressed sound from the underground'. Nochtans waren de jonge gasten van The Cunning goede muzikanten. Vooral de hoofdzanger en — gitarist heeft mooie toekomstperspectieven. Ze hebben echter hun volledige potentieel niet waargemaakt op het IFS en zouden dan ook stranden op een derde plaats, die hen echter wel een nieuwe gitaar opleverde als prijs.

De avond werd afgesloten door de jongens van IV-bidden die als afgevaardigden van de residentie Thomas Morus optraden. Hun stijl herinnerde het publiek aan groepen zoals 3 doors down en Metallica. Ze brachten dan ook een vette cover van Metallicas *Enter Sandman*. De drummer had het alvast erg warm want hij verscheen in bloot bovenlijf op het podium, maar zijn set was erg goed. De zanger van IV-bidden had een apart stemgeluid, maar hij was duidelijk niet bang van de microfoon. Klaar en duidelijk bracht hij een staccatoversie van het refrein van *Message in a bottle*. De rest van de nummers had een hoog 'angry feeling'-gehalte maar dit kon wel op bijval rekenen bij het publiek. Als allerlaatste nummer brachten ze een cover van de kleinkunstklassieker *Arme Joe* wat meteen voor een stevig einde zorgde van het 24ste Interfacultair Songfestival.

PRIJZENPOT

Terwijl de deejay zijn spullen klaarzette om na de prijsuitreiking voor een feestje te zorgen, beraadslaagden zowel de publieksjury als de professionele jury over de verschillende optredens. Na amper tien minuten kwamen beiden terug. De publieksjury mocht één winnaar uitroepen die een dure hoofdtelefoon mee naar huis mocht nemen. *Skybluepink* van Wina kon volgens de acht presessen het podium vullen met slechts drie man, dus zij werden de gelukkige winnaars van de publieksprijs. Zanger Jochen grapte verbaasd dat hij deze overwinning op een alcoholvrije wijze had behaald.

Toen was het de beurt aan de professionele jury die allesbehalve professioneel over-

"Nu nog piano leren spelen"

kwam. Het was de bedoeling dat zij de prijs voor de beste gitarist, de prijs voor de beste toetsenist en de algemene hoofdprijs zouden toekennen. In plaats daarvan hadden zij gewoon de drie beste groepen gekozen waardoor die van Wina, die op de tweede plaats eindigden, een synthesizer wonnen terwijl zij zelfs geen toetsenist in hun band hadden. Wederom lachte één van de leden: "Nu moet ik nog piano leren spelen" bij het aanvaarden van de prijs. De derde plaats was voor die van The Cunning van VTK en de eerste plaats ging ietwat onverdiend naar The Vintage Russian Boys van Babylon. Zij wonnen een mengtafel. Buiten de tamme en onduidelijke prijsuitreiking was het een geslaagde avond met diverse acts van verschillend formaat.

SPORT EN SPUYE (8): TRAMPOLINE

Zoals na overvloedige alcoholnuttiging

De sportkaart die de Leuvense studenten zich kunnen aanschaffen voor amper zeventien euro geeft toegang tot een gevarieerd assortiment van 55 sporten. Een aanbod om u tegen te zeggen, misschien is trampoline wel iets voor u.

Ken Lambeets

Coach Ben begint met de mededeling dat Katrien en hijzelf vandaag al de voorlaatste trampolineles geven. De afgelopen academiejaren bleek de opkomst na de paasvakantie aan de povere kant. Bovendien zal het gymnasium de week voor de algemene verpozing bestormd worden door topfitte atleten op zoek naar een borstnummer. De inschrijvingen van de studentenmarathon vinden er namelijk plaats.

Een trampolineles duurt twee uur. Algauw begrijpen we

waarom: het plaatsen van het materiaal neemt heel wat tijd in beslag en op het einde van de les moeten alle matten, plinten, trampolines en aanverwanten weer netjes in het bergkot opgeborgen worden. Er rest nog anderhalf uur springen, dunkt ons.

KOPROL

Dat blijkt een grote misvatting: Ben schotelt ons een lange, uitputtende opwarming voor. "Menig aanwezige komt enkel hiervoor," vertrouwt hij ons toe. "We merkten dat een kortere opwarming tot een minder grootschalige aanwezigheid leidde." Turnografische kwaliteiten blijken zonder meer een voordeel: handenstand even aanhouden en doorrollen in koprolvorm, achterwaarts tuimelen, speciale sprongetjes, 't is toch niet iedereen gegund. Het terugwandelen na een matlengte koprollen valt te vergelijken met een promenade na overvloedige alcoholnuttiging. Zo hebben we meteen een excuus voor de volgende keer dat ons verweten wordt teveel van Bacchus' godendrank genipt te hebben.

Onder de beoefenaars van de sport heerst er een gemeenschappelijk sfeertje. Opvallend is de ruime meerderheid van het emancipeerde vrouwelijke geslacht. De meisjes snauwen de gezonde gelegenheden meer dan eens toe zijn kodak op plaatsen te steken die het daglicht slechts bereiken op uiterst zonnige dagen. Toegegeven, de lieve jongeman schenkt markant veel aandacht aan achterwerken. Het komt zelfs zover dat de coach bepaalt welke oefeningen gefotografeerd mogen worden, en vooral welke niet.

Tijd voor spierversterkende oefeningen. Pompvarianties kennen hun hoogdagen. Op de rug liggende moeten we plots onze naam schrijven, in de lucht en met onze benen. Ons beenschrift lijkt echter teveel op dat van een dokter, stelt Ben. Hij maant ons aan te herbeginnen en verzorgder, zodoende trager te schrijven. Daarna neemt Katrien het woord. Op een improviserend podium neemt zij houdingen aan die ons al doen slikken bij het aanschouwen ervan. Gezeten op drie rode lopers worden wij geacht haar poses te imiteren, wat niet echt lukt.

Na een uur opwarming is het eindelijk trampolinetijd. De uitgeslagen Sport & Spuyefan weet dat op zulk een moment de sportgroep doorgaans in beginners en niet-beginners gesplitst wordt. Markant is de omgekeerde evenredigheid tussen trampolinegrootte en aanleg voor de sport: beginnen doen we op een immense trampoline. We houden het op basisprongen en daarbij is evenwicht houden uiterst moeilijk. In de lucht dreigen we steeds naar links of rechts te vallen. Genieten van het uitzicht zit er niet in: we richten onze kijkers dan maar naar beneden. Af en toe valt ons oog op de gevorderden: nadat

(foto's Nele Van Doninck en gelegenhedenfotograaf Lambeets)

ze in volle snelheid op de trampoline zijn afgestormd, stoten ze zich af op een minitrampoline en maken één of meerdere tuimelingen in de lucht, salto's genaamd in het vakjargon.

Plots worden we aangeklampt door een lesgevoel. Zij herkent ons als die "pipo's die eens naar een volksdansles zijn afgezakt." Het artikel in kwestie heeft ze echter nooit gelezen. We paaen haar, verwijzend naar de constructiviteit ervan en beloven gauw nog eens een bezoekje te brengen aan de les van Michel en Lina. Daarop spurten we weg, nieuwe uitdagingen tegemoet.

Nu woensdag vindt de laatste trampolinetraining plaats tussen 18.00 en 20.00 in het Gymnasium.

VISITATIECOMMISSIE (18): WETENSCHAP VAN DE KOSMOS

"Julie zijn sterrenstof"

We fietsten naar een land hier vandaan — Heverlee. Na vele dwaalsporen kwamen we net op tijd aan op de plaats van bestemming: een stoffige aula belicht door een al ondergaande zon. Wie later door de ramen geen sterren kon bespeuren, kon nog altijd naar de diaprojectie kijken. De les? Wetenschap van de kosmos.

Bo Vanluchene

Op het bord staat een barbecue aangekondigd. De kostprijs, een milde 1 euro, veroorzaakt bij een meisje voor ons de opmerking: "Amai, daar zal je niet veel eten voor krijgen, hoor." Aan haar worden wel vaker uitspraken ontlokt, zal tijdens de les blijken. Nietsvermoedend nemen we plaats in de babelhoek van het lokaal. Naast ons komt een hijgende jongen zitten die zijn jas van *LOKO sport* uitdoet, maar erg sportief ziet hij er niet uit. Meer dan het universum interesseren meisjes hem. Later roddelt hij langs ons heen zoals jongens dat kameraadschappelijk onder elkaar doen: "Haar krijg je misschien nog mee." De andere student antwoordt kort: "Mijn type niet." "Ze heeft ooit een *string* laten liggen op de keukentafel," weet hij nog te vertellen. Of het zijn tafel was, zegt hij er niet bij.

Professor Waelkens kondigt aan dat hij democratisch besloten heeft vandaag vroeger

te stoppen, omdat hij nog naar een vergadering moet. Ook volgende week blijkt hij niet te kunnen komen. "Hoe gaan we die les inhalen? We gaan die les niet inhalen," lacht hij als een jolige sinterklaas. Hij blijkt zijn eigen vragen wel vaker te beantwoorden. Zijn manier van wandelen, gebaren en spreken doen denken aan *stand-up comedy*, maar dan, zelfs op zijn leeftijd, met de jongensachtige charme van Wim Helsen. Dit is het type prof waarover menig afgestudeerde vast nog steeds meewarig kan vertellen.

LOTTO

Vandaag gaat het over chemie, maar niet zoals we die bevend herinneren uit onze jeugd. "Eén van de mooiste realisaties van de chemie, dat bent u zelf," poneert Waelkens. "Ik vertel u nu dat u eigenlijk sterrenstof bent, hé," verduidelijkt hij. Onze aandacht is getrokken. Hij heeft het vooral over supernova's: exploderende sterren. In een melkwegstelsel als het onze vindt er één plaats per eeuw. Hij begint een schema te tekenen op het bord. "Mijn handschrift is niet zo mooi, maar dat geeft niet, het is toch onleesbaar van ver." Bij zo'n explosie blijken de zwaardere elementen te ontstaan: daar heeft een ster plots energie zat voor. "Zouden jullie alles rationeel besteden als jullie de Lotto wonnen?" vraagt hij. Bij een supernova-uitbarsting wint een ster de Lotto, want in één klap wordt alles mogelijk.

Een probleem blijkt ijzer te zijn. "De droom van elk neutron en proton is om samen in één ijzernucleus te zitten, want daar zit je op je gemak, zo stabiel is het. Maar je moet er wel een enorme afstoting voor overwinnen. Na een dag is het al voorbij." Waarom is er dan toch ijzer? De verklaring ligt in de supernova zelf: in die explosie wordt er ook ijzer aangebracht, maar niet zoveel. Er blijken twee soorten supernova's te bestaan en de tweede soort is "een triest verhaal". Daarbij dropt een ster allerlei massa op zijn buur, een 'gepensioneerde' ster. Als diens massa te groot wordt, ontstaat er een explosieve situatie en dan wordt het een "galactische schroothoop aan oud ijzer."

Even verderop bekijken twee meisjes een plantje. Biologiestudentes? Veel mensen zijn aan het eten, maar rond dit uur is dat normaal. Plots weerklinkt er een vreemd geluid en valt het licht gedeeltelijk uit, we schrikken op. "Ah ja," zegt Waelkens droogjes, "er is hier een panieknop." Hij blijkt er per ongeluk op gedrukt te hebben. "Nog elf seconden en 't is in orde. Is er paniek?" De achtergrond van zijn laptop lokt verschillende reacties uit. Het is een foto van zijn buitenhuisje. "En mijn auto die niet door de keuring is geraakt, maar aan niemand zeggen, hé."

Op de powerpoint komen kleurrijke foto's voorbij. Zo'n explosie blijkt prachtig te zijn. "Zo zal het doodsprentje van de zon eruit zien," aldus de prof. Voor het ontstaan van de melkweg verwijst hij naar de Griekse

mythologie, waarbij uit de tepel van Hera nog steeds melk spoot toen Zeus zijn baby van haar borst wegrukte. "Mijn zoon zegt dat dat Heracles was, want dat staat op Wikipedia." Schamper voegt hij eraan toe: "Je ziet, de studenten van nu zijn bezig met diepgaand studiewerk om mijn ongelijk te bewijzen."

Als twee melkwegstelsels botsen, gaat het om de wolken die met een grote snelheid tegen elkaar botsen. Dat leidt tot stervorming. Een *starburst galaxy*, wordt dat poëtisch genoemd. "Ik wilde absoluut aan die chemie beginnen, maar het zal niet meer lukken. We spreken af: als ik het relatief vaag uitleg, dan is dat omdat het geen examenstof is." Voor de studenten is dat een signaal om weg te dromen. Eén meisje stopt al haar spullen al weg en haalt haar mp3-speler boven. Na een tijdje klinkt het al: "Ik heb eigenlijk niet veel *goesting* erover te vertellen." Nadat de woorden volgende keer zijn gevallen, verdwijnt zijn uitleg in het geroezemoes van vertrekkende studenten. Zo ook wij.

Steekkaart

Prof: Christoffel Waelkens
Wie: voornamelijk tweedejaarsstudenten biologie
Waar: 200K 00.06 (Heverlee)
Wanneer: Donderdag van 18u30 tot 20u30
Pauze: geen

IGNACIO RAMONET STELT BOEK

‘CIEN HORAS CON FIDEL’ VOOR AAN ULB

“Intellectuelen zijn nooit helemaal tevreden”

Afgelopen zaterdag kwam Ignacio Ramonet een derde uitgave van zijn boek *Cien Horas con Fidel* aan de Université Libre de Bruxelles (ULB) voorstellen. Ramonet, directeur van *Le Monde Diplomatique*, is een van de meest markante publicisten in de hedendaagse internationale politiek. Berucht door zijn uitgesproken mening over de pers en de macht van de media, heeft hij een respectabele reputatie opgebouwd. Bovendien is hij niet te benauwd om die mening overal ter wereld uit te dragen, zo ging hij ook aan de ULB de dialoog aan. Eerst met ons, nadien met Elio Rodríguez, de Cubaans ambassadeur in België.

Tom Van Brussegem

Het boek van Ramonet verscheen midden 2006 en is nu al aan derde druk toe. In de vorm van een vraaggesprek gaat Ramonet de confrontatie aan met een van de meest controversiële personages op het internationaal schouwtoneel, Fidel Castro. Die belangrijke rol werd vorig jaar nog maar eens in de schijnwerpers gezet toen Castro zich op het randje van de dood bevond. Toen begon men lustig te speculeren over de toekomst van het laatste communistische bastion. Communicatiewetenschapper Ramonet wou met dit boek echter meer doen dan een licht werpen op de figuur Castro. Het boek is eerder een markante aanklacht tegen eenzijdige berichtgeving, een thematiek die Ramonet vanuit zijn onderzoek en functie als directeur van *Le Monde Diplomatique* erg genegen is.

Ignacio Ramonet: «Het viel me op hoe eenzijdig de berichtgeving over Cuba wel is. Bovendien merkte ik dat journalisten die over Cuba schrijven, niet de tijd namen om de achtergrond van de materie te bestuderen. Daarnaast sijpelt er ook weinig informatie over Cuba door naar de rest van de wereld. Zelden of nooit verschijnt er een tekst van Castro of een uitspraak van zijn speeches in de Franse pers. Dat alleen al bewijst dat de berichtgeving betreffende Cuba, ontoereikend is. Daarom wou ik met dit boek een stem geven aan de beschuldigen: de Cubanen en in de eerste plaats Fidel Castro.»

Veto: *Het boek verscheen niet alleen in Frankrijk maar ook in Cuba zelf, is dat niet opmerkelijk voor een land met een erg gecontesteerde visie op persvrijheid?*

Ramonet: «Wel, men is zelf op mij afgestapt met de vraag of we een Cubaanse editie konden uitbrengen. Dat was helemaal niet evident omdat ook mijn uitgever daarmee akkoord moest gaan. Maar uiteindelijk stemde

die in, op voorwaarde dat de versie die in Cuba zou verschijnen, identiek zou zijn aan de Europese versie. Dat bleek geen enkel probleem op te leveren.»

«Mensen kijken er van op dat de lancering in Cuba met zo weinig problemen gepaard ging, terwijl dat in Frankrijk wel het geval was. De meeste Franse media heeft de publicatie van dit boek genegeerd. Er kwamen zelfs geen negatieve recensies, andermaal het bewijs dat Cuba en alles wat daar mee te maken heeft, simpelweg doodgezwegen wordt. In onze huidige samenleving geldt de mentaliteit: *Sois bref et dite mois tous*. Dus wordt het verhaal gereduceerd tot “Cuba is een dictatuur” en met deze uitleg nemen de mensen graag genoegen. Bovendien is er een traditie van desinformatie gegroeid, en lijkt

zijds respect, net zoals dat tussen u, de interviewer, en mij nu het geval is.»

Veto: *Dit boek heeft u in sommige kringen in diskrediet gebracht en er is heel wat kritiek over u heen gegaan.*

Ramonet: «Dat heeft me helemaal niet gedeerd. Niet in het minst omdat ik de motieven en politieke drijfveren van de journalist in kwestie maar al te goed kende. Wat me wel stoorde, was dat de man zijn pijlen op mij richtte, terwijl hij zich niet eens de moeite getroostte om mijn boek te lezen.»

Veto: *In uw boek wordt ook ingegaan op de vraag die zowat heel de internationale politiek bezighoudt: Wat na Castro?*

Ramonet: «Castro gaat daar in het boek zelf op in, en erkent dat dat niet vanzelfsprekend zal zijn. Enerzijds is er het praktische facet:

(foto Katrien Demuyck)

het onmogelijk om die vooroordelen uit de wereld te helpen.»

Veto: *Hoe is het boek precies ontstaan?*

Ramonet: «Ik ben zelf op de beschuldigde afgestapt, in dit geval Castro zelf, en heb hem geconfronteerd met de aantijgingen. Er was niet echt sprake van een traditionele journalist-geïnterviewde verhouding. Het had meer weg van een alledaags gesprek, dat weliswaar plaatsvond gespreid over drie jaar. Achteraf heeft Castro het doorgenomen, maar geen letter eruit verwijderd of gecensureerd, enkel wat zaken toegevoegd waar dat nodig was. Laat het duidelijk zijn dat er geen vriendschappelijke band tussen mij en Castro bestaat, onze relatie was er één van weder-

Raoul Castro is verkozen tot vice-president en zal dus volkomen legitiem de touwtjes in handen nemen. Tot zover de mooie theorie, want anderzijds is er de revolutie. Die revolutie kan niet verder gezet worden als ze niet gedragen wordt door het volk. Dat volk zal de revolutie moeten ondersteunen, zegt Castro, anders is ze gedoemd om uit te doven.»

Veto: *Denkt u dat Castro zelf ooit terugkijkt op ‘zijn’ revolutie?*

Ramonet: «In een echte intellectueel schuilt er steeds een zekere ontevredenheid. Dat zal bij Castro niet anders zijn.»

De wereld is klein

Prof beledigt Atatürk

Ankara- Een Turkse professor politieke wetenschappen, Atilla Yayla, werd vorige week aangeklaagd wegens ‘belediging van de erfenis van Atatürk’. Mustafa Kemal Atatürk is de grondlegger van het moderne Turkije, dat bezaaid is met zijn afbeeldingen en standbeelden. Professor Yayla stelde dat zijn bewind in sommige aspecten regressief was, en hekelde ook diens overdadige verering. Het was echter niet zijn bedoeling Atatürk te beledigen. Yayla pleit bovendien voor de mogelijkheid om Atatürk’s bewind wetenschappelijk en vrij te evalueren. “Een voorwaarde als Turkije een geciviliseerde maatschappij wil zijn”, aldus Yayla. De professor is ondertussen ontslagen uit de Gazi-Universiteit in Ankara. Andere beroemde aanklachten tegen uitspraken die de fierheid van de Turkse staat niet voldoende benadrukken, zijn die van Nobelprijswinnaar Orhan Pamuk en van de vermoorde journalist Hrant Dink, over de tragische geschiedenis van de Koerden. Een betwiste historiek die eveneens niet losstaat van Atatürk.

Diploma’s voor \$ 20.000

Belgrado- In februari 2007 kwam een fraudepraktijk aan het licht in de Universiteit Rechten in Kragujevac, de vierde grootste stad in Servië. Twintig personen werden sindsdien gearresteerd voor het verhandelen van examenresultaten en diploma’s Rechten. Ongeveer zeshonderd studenten zouden tot \$1.000 betaald hebben om te slagen voor één mondeling examen en tot \$20.000 voor een diploma Rechten.

Op zijn zachtst gezegd een lucratieve praktijk. De Servische minister van Onderwijs en Sport, Slobodan Vuksanovic, heeft vorige week maatregelen voorgesteld om de fraude tegen te gaan. Ondertussen wordt zijn ontslag geëist.

(gdf)

Opinie

Hulp te koop

“We moeten de mensen in Latijns-Amerika eraan herinneren dat de V.S. om hen geven”. Met deze gevleugelde woorden ondernam de Amerikaanse president George Bush vorige week een rondreis door het Zuid-Amerikaanse continent. Onder meer de Venezolaanse leider Chavez had zo zijn twijfels bij de goede bedoelingen van Bush.

Het is niet de eerste keer dat Amerika zijn politieke of economische belangen veilig wil stellen onder het mom van ontwikkelingshulp aan het Zuiden. Ethiopië, het laatste christenbolwerk in de overwegend islamitische regio rond de Rode Zee, is een ander mooi voorbeeld van hoe ontwikkelingssamenwerking die het Noorden dient.

De V.S. geven samen met de EU jaarlijks meer dan één miljard euro aan voedselhulp uit aan Ethiopië, een land met ruim zeventig miljoen inwoners, van wie het grootste deel in armoede leeft. Een nobele daad, ware het niet dat de hulp voornamelijk arriveert onder de vorm van voedsel. Overschotten van de Amerikaanse markt, die getransporteerd worden door Amerikaanse bedrijven. Zeker, miljoenen Ethiopiërs hebben hulp broodnodig om te kunnen voorzien in hun dagelijks bestaan. Maar het is niet logisch dat in jaren met een goed regenseizoen en daaraan gekoppeld een volwaardige oogst, de aangeboden prijs niet veel lager ligt dan in magere jaren, waarin hongersnoden dreigen.

Het overschot aan voedselhulp komt terecht bij gezinnen die deze hulp strikt gezien niet nodig hebben. Ondanks de blokletters ‘not to be sold or exchanged’, die de verpakkingen sieren en de bevolking moeten ontraden om het voedsel te verkopen, komt een groot deel van de voedselhulp op de lokale markt terecht. De zakken liggen opeengestapeld in de rekken van dorpswinkeltjes en zelfs in plaatselijke restaurantjes wordt flessenwater met het logo van USAID gereserveerd. De markten hebben te kampen met een overaanbod, dat zorgt voor een daling van de prijzen voor de boeren die hun eigen producten willen verkopen. Dit ontmoedigt landbouwers om nog langer hun velden te bewerken. Mensen verlaten hun landbouwersbestaan en trekken naar de steden om daar hun geluk te beproeven. Op die manier verliest de binnenlandse productie aan terrein en houdt de voedselhulp zichzelf, maar ook de voedselonzekerheid van miljoenen Ethiopiërs in stand. Ethiopië heeft nood aan duurzame hulp.

Er moeten investeringen gedaan worden in de plaatselijke landbouw en boeren moeten gestimuleerd worden om in de productie te blijven. Hulp zou er dus beter komen onder de vorm van geld of kennis, maar deze dumpen op de Afrikaanse markten, komt de Amerikaanse economie niet ten goede. En laat dat nu net zijn waar de V.S. nog iets meer om geven dan om de mensen in het Zuiden.

Eline Vanuytrecht

Eline trok met een VLIR reisbeurs 3 maanden naar Ethiopië in het kader van haar eindwerk, meer info op : <http://www.kuleuven.be/internationaal/reisbeurzen.htm>

NGO & Co

NGO & Co

Recepy for peace

Recepy for peace bestaat uit enkele studenten sociaal-pedagogie die de wereld willen verbeteren. In mei organiseren zij voor de 5de keer een benefiet ten voordele van mensen zonder papieren en arme studenten in Katanga, Congo.

Veto: *Waarvoor staat Recepy for peace?*

Timmy Boutsen, voorzitter van de vereniging: «Recepy for peace is bewust verkeerd geschreven om de aandacht te trekken. Wij bestaan uit een bende vrienden die met de organisatie van een jaarlijkse benefiet een steentje willen bijdragen aan een betere en meer verdraagzame wereld. Het idee ontstond enkele jaren geleden als een klein feestje ten voordele van Artsen Zonder Grenzen, maar is ondertussen uitgegroeid tot een serieuze en omvangrijke vereniging die echt een verschil maakt in deze wereld. In de eerste plaats blijven we echter de beste vrienden en dat is dé kracht van Recepy for peace.»

Veto: *Jullie steunen ieder jaar een ander project. Hebben jullie al een project voor dit jaar gekozen?*

Timmy: «Zeker en vast, onze benefiet zal dit jaar worden georganiseerd ten voordele van twee verenigingen. Ten eerste zouden wij graag de mensen zonder papieren, verenigd in de sociaal-artistische organisatie Victoria Deluxe, ondersteunen door middel van voedselleveringen. Daarom roepen wij de Leuvense studenten op om naar onze benefiet te komen en een gevuld conservenblik mee te nemen. Zij met een blik, moeten een euro minder inkom betalen. Het is dan ook om deze reden dat de benefiet van mei 'Recepy for peace : ALMAal een blik waard' heet. Het tweede project waar Recepy for peace achter staat, is een recent opgerichte universiteit in Kananga, één van de armste gebieden in Congo. Deze universiteit werd gebouwd in een afgelegen gebied waar studenten drinkbaar water noch eten kunnen vinden. Eén van mijn vrienden kent daar een zuster die er een primi-

tieve Alma wenst op te richten. De infrastructuur bestaat al grotendeels, maar toch heeft zij nog een startkapitaal van ongeveer 1600 euro nodig om het project tot een goed einde te brengen.»

Veto: *Waarom zou iemand lid moeten worden van jullie vereniging?*

Timmy: «In de eerste plaats zou iemand lid moeten worden omdat wij een enorm leuke bende vrienden zijn, en wij er ieder jaar opnieuw iets van wensen te maken. Het is omwille van onze hechte vriendschapsband dat wij iedere keer opnieuw de kracht en de energie vinden om zoveel tijd te spenderen aan Recepy for peace. Bovendien schenkt het organiseren van een dergelijke benefiet zeer veel voldoening. Iedereen reageert uitermate positief en enthousiast, zowel de studenten die de optredens bijwonen als de verenigingen waarvoor we voedsel en geld inzamelen. Zij sturen ons regelmatig kaartjes en brieven waarin zij beschrijven wat ze allemaal hebben kunnen verwezenlijken dankzij onze steun.»

Benefiet vindt plaats op woensdag 9/05 vanaf 17uur in Alma 2. Optredens van o.a. Sun to Sheeva, Sons Unique en Moustash. Inkom = 3,5 euro of 2,5 euro & conservenblik. Meer informatie op www.R4P.be

Oxfam

Oxfam en 11.11.11 sloegen enkele jaren geleden de handen in elkaar en richtten samen een studentenwerking op. Ondanks zijn gespleten persoonlijkheid werkt dit samenwerkingsverband wonderwel goed, vertelt Pascal Lacroix. Pascal is de verantwoordelijke voor de studentenafdeling en maakte graag tijd vrij om even uit te wijden over zijn NGO.

Pascal Lacroix: «Het was eigenlijk niet verwonderlijk dat 11.11.11 en Oxfam samen een studentenafdeling zouden oprichten. Beide organisaties vertrekken van dezelfde basisfilosofie, namelijk dat arme landen in het Zuiden een volwaardige kans moeten krijgen om zich te ontwikkelen. Geen betutteling, maar eerlijke handel zonder barrières. Handel uit respect. Ontwikkelingslanden worden vaak klein gehouden door het Noorden, en daar protesteren wij tegen.»

«De studentenactiviteiten die wij organiseren moeten bijdragen om het beeld dat de Westerse wereld nog al te vaak heeft van het Zuiden, namelijk dat van achtergesteld continent dat zichzelf niet kan helpen, te nuanceren. Realisme wordt aan idealisme gekoppeld: we weten hoe de machtsverhoudingen liggen, maar toch hopen we tegelijkertijd dat deze vatbaar zijn voor verandering. Door tweewekelijks een — gratis — debat of film te organiseren over een relevant thema

proberen we studenten warm te maken voor onze visie op ontwikkelingssamenwerking en Fair Trade.»

«Regelmatig organiseren we ook andere, grotere activiteiten. Op 14 februari kon Leuven deelnemen aan een ludieke kusactie in samenwerking met de Wereldwinkel. In het kader van de week van de diversiteit, geeft de winnaar van de Vlaamse scriptieprijs 2006 Jan Boesman nu maandag een voordracht over de afwezigheid van alloctonen in het Vlaamse wielerpeloton. Zoals je ziet proberen we niet enkel op onze eigen activiteiten te focussen, maar gaan we op zoek naar een actieve samenwerking met andere Leuvense organisaties en met studentenkringen. Op die manier kunnen we rekenen op een grotere opkomst, en kan de dialoog open getrokken worden naar een breder publiek. Bovendien beschikken we, net als de meeste andere NGO's, niet over overdreven veel werkingsmiddelen. Door samen te werken kunnen de kosten worden gedeeld. Versta me niet verkeerd, het budget dat Oxfam voorziet voor haar studentenwerking is voldoende om deze goed te laten draaien. Ook de K.U. Leuven doet haar duit in het zakje door gratis lokalen ter beschikking te stellen voor onze film- en debatavonden — hoewel er recent ook twijfels rezen over deze tegemoetkoming. Het geeft ons ook wel iets heldhaftigs, met een beperkt budget een goede werking op poten zetten.»

«De studentenafdeling wordt gedragen door studenten zelf. Op dit moment zijn er een vijftiental leden actief, maar meer geëngageerden zijn altijd welkom. Iedereen beslist zelf hoeveel en wanneer hij zich wil inzetten. We proberen niet te veel vergaderen, maar ons vooral te concentreren op de debatten en films. Een praktisch probleem waar we regelmatig mee te kampen hebben, is het feit dat veel studenten pas beslissen om zich aan te sluiten bij onze NGO, als ze al een aantal jaren in Leuven zijn. Zo kunnen ze maar een tweetal jaar meedraaien, en vertrekken ze net op het moment dat ze goed ingeburgerd zijn. Niet zelden gaan onze medewerkers aan de slag bij andere NGO's.»

<http://oxfam.studentenweb.org>. Maandag 19 maart 2007 om 20.00u Jan Boesman in Aula Jean Monnet (Parkstraat 51). Gratis inkom.

Bouworde

De Bouworde organiseert kampen voor een jong publiek, voor jonge mensen van 18 tot 30 jaar, die zich enkele weken willen inzetten voor een bouwproject, een ecologisch of een sociaal project. Dat kan aan de andere kant van de wereld, maar ook in je eigen achtertuin. Lies Snauwaert en Johanna De Deken hebben er ieder al vier en vijf projecten op zitten, en zijn geen "poppemiekes met een beautycase".

Lies zit in haar laatste jaar bio-ingenieur. Ze trekt vooral naar Oost-Europa, maar vindt ook in Vlaanderen haar voldoening. Johanna studeert godsdienstwetenschappen en ziet het exotischer: ze reist niet alleen naar Europese landen, ook Marokko en Sri Lanka zijn niet te ver.

Veto: *Waar hebben jullie je steentje al bijgedragen?*

Lies: «Ik ging naar Roemenië, zowel om te bouwen als om een speelpleinwerking op te zetten met kinderen. Daarna naar Kroatië en Bosnië. In Gent heb ik ook klaslokalen geschilderd van een schoolje voor kinderen zonder papieren.»

Johanna: «Eerst ben ik naar Tsjechië op kamp gegaan, niet te ver. In Italië deed ik een ecologisch project met schildpadden en in Duitsland hebben we een serre gebouwd voor gehandicapten. Dan ben ik naar Marokko gereisd om er Franse les te geven. Deze zomer heb ik een schoolje helpen bouwen in de bossen van Sri Lanka. Je vertrekt toch altijd met een klein hartje. Maar de wereld zien, is ook een deel van het bouwkamp. Je ontdekt steeds een nieuwe cultuur, echt een avontuur. Overal vind je wel een stukje wijsheid, dat geeft een mooie puzzel.»

Veto: *De groepen zijn vaak internationaal samengesteld en ook de lokale bevolking spreekt een andere taal. Hoe vlot de communicatie en is er een intense groepsfeer op kamp?*

Lies: «Voor mij maakt het niet uit waar ik naartoe ga, want het zijn vooral de groepsleden waarmee je gaat die het verschil maken. Deze zomer in Gent waren er mensen van overal bij, Slovenen tot Italianen. Meestal communiceren we dan in het Engels, maar soms is er ook gebarentaal nodig. Zoals met de lokale bevolking, dat is een hele uitdaging. Leg maar eens een spel uit aan kinderen in het Roemeens (lacht).»

Johanna: «Met de lokale bevolking kan je na het werk wel een pintje drinken of samen een feestje bouwen. De groep zelf is bij mij nooit tegengevallen. Na het kamp komen we ook nog samen. Je hebt slotte bijna een maand samengewerkt en iets uniek meegemaakt.»

Veto: *Heeft iedereen op kamp dezelfde ingesteldheid?*

Johanna: «Je gaat natuurlijk niet mee om in de zon te liggen. En ook de Westerse voorzieningen mag je vergeten, een propere wc is er niet bij.»

Lies: «Als je terugkeert, is een warme douche een echte luxe.»

Johanna: «Iedereen in de groep gaat mee om te werken naar zijn eigen capaciteit. Als je uitgeput bent, doe je het gewoon een dagje rustig aan.»

Veto: *Is het vooral werken of ook veel plezier en vertier?*

Johanna: «Het is een evenwicht tussen iets verwezenlijken en in het weekend het land zien. In Tsjechië konden we Praag bezoeken. We hadden een appartementje voor het weekend en zijn er met de hele ploeg in gekropen (lacht).»

Veto: *Kunnen jullie nu rechte muurtjes bouwen?*

Lies: «Dat valt wel mee. Ervaring hoeft niet, maar is wel handig. De meeste dingen leer je trouwens snel. Het is niet professioneel, maar altijd wel een verbetering. In Bosnië leven sommige mensen immers nog in tentenkampen, hoewel de oorlog al lang voorbij is.»

Johanna: «Een recht muurtje lukt wel. Er is ook wel iemand bij die erop let of de technische kanten in orde zijn. We zetten geen krotten neer. (lacht). Het geeft toch een grote voldoening op het einde, als je het resultaat van je werk ziet.»

Infodag voor kampen Europa 31 maart in Kessel-Lo in het Don Bosco centrum

Sylvia Van Walleghem - KUL

Niet alleen studenten houden zich in Leuven bezig met ontwikkelingssamenwerking. Ook vanuit de universiteit wordt er intensief gewerkt. Getuige daarvan is de *development cooperation unit*. De dienst wordt bemand door drie personen en Sylvia Van Walleghem is er daar één van.

Sylvia Van Walleghem: «Vroeger hadden we hier aan de K.U.Leuven een Dienst Internationale Relaties, en een Bureau Onthaal van buitenlandse studenten. Sinds kort zijn deze diensten onder één dak samengevoegd: het International House. Onze unit, de *Development Cooperation Unit*, staat nu meer op zich. Zowel rector Vervenne als studentencoördinator Buekers vinden het erg belangrijk om ontwikkelingssamenwerking uit de marge te halen. We worden gefinancierd door twee grote geldschietters: een deel komt van de VLIR-UOS en de rest van de K.U. Leuven zelf.»

Veto: *Wat is jullie belangrijkste aandachtspunt?*

Van Walleghem: «We besteden veel aandacht aan sensibilisering binnen de hele universitaire gemeenschap. We behandelen al langer aanvragen voor doctoraatsbeurzen en reisbeurzen voor ontwikkelingslanden. Vorig jaar is er ook voor de eerste keer een aanvraag voor een groepsreis binnengekomen van een groep studenten van de faculteit godsdienstwetenschappen die naar India wilden. Ook daar staan we voor open. Het mag dan wel niet louter een plezierreisje zijn, het moet duidelijk kaderen in de opleiding en er moet minstens één prof mee.»

«We proberen trouwens ook meer en meer profen te overtuigen om zich in te zetten voor projecten die met ontwikkelingssamenwerking te maken hebben. Het is voor profen namelijk helemaal niet zo vanzelfsprekend om tijd als vrijwilliger vrij te maken, ze worden namelijk beoordeeld op het aantal publicaties die verschijnen. We proberen daarom bijvoorbeeld te bemiddelen opdat ook hun inzet voor ontwikkelingssamenwerking gevaloriseerd zou kunnen worden.»

«Ook de debatreeks Interdisciplinary Course on Development and Cultures met thema's uit de ontwikkelingssamenwerking die we organiseren kadert in die sensibilisering. Daarvoor vragen we vaak sprekers uit ngo-wereld. We werken dus ook samen met de Leuvense ngo's, hoewel het op dit moment vooral een ad hoc-samenwerking is.»

Veto: *U bent ook verantwoordelijk voor themahuis Taorokende.*

Van Walleghem: «Het oprichten van een themahuis was één van de doelstellingen in mijn nieuwe takenpakket bij mijn aantreden. Na heel wat omzwervingen zijn we uiteindelijk bij een pand op de Geldenaaksebaan terechtgekomen. Elk jaar wordt een thema gekozen waar dan rond gewerkt wordt. Vorig jaar was dat duurzaam toerisme, dit jaar is het migratie. Ik ondersteun, maar voor de dagelijkse werking staan de studenten zelf in.»

«Ook voor mensen uit ontwikkelingslanden hebben we programma's. Er worden verschillende cursussen en trainingen georganiseerd over ontwikkelingsrelevante thema's.»

«Dit jaar is er bijvoorbeeld een nieuw samenwerkingsverband gestart tussen de VLIR-UOS en zes universiteiten uit ontwikkelingslanden. Voor twee daarvan — een uit Suriname en een uit Equador — is de K.U.Leuven coördinator. Het gaat om een 10 jaar durend interuniversitair samenwerkingsverband. Volgende week komen de lokale projectleiders uit het Zuiden naar Vlaanderen om mensen te zoeken die zich achter hun project willen scharen. Met die mensen willen ze de volgende 10 jaar samenwerken op het gebied van onderwijs en onderzoek maar eveneens goed administratief en logistiek.»

Colofon: Robin Broos, Gertie De Fraeye, Ilse De Witte, An Moerenhout, Nele Van Doninck & Eline Vanuytrecht

Foto's: Ilse De Witte, An Moerenhout & Nele Van Doninck & ingezonden.

Themahuis Taorokende

In een alledaags huis op de Geldenaaksebaan huist Taorokende, wat zoveel betekent als *allez en avant* of *voortuitgaan in Burkina Faso*. Op initiatief van Kathleen, die stage liep bij Broederlijk Delen in Burkina Faso, ging een groepje studenten twee jaar geleden in op een aankondiging van de K.U.Leuven, waarin gezocht werd naar studenten om een themahuis rond ontwikkelingssamenwerking uit de grond te stampen.

Kathleen: «Sylvia Van Walleghem werkt voor de Dienst Internationale Relaties van de K.U.Leuven en zij had in haar takenpakket beschreven dat ze een themahuis rond ontwikkelingssamenwerking zou oprichten. Ik had een aankondiging gezien in de K.U.Leuven nieuwsbrief en heb in mijn directe omgeving mensen warm gemaakt voor het idee. Daarna hebben we nog mensen aangezocht en nu zijn we met zes: An, Sven, Piet, Sybille, Christophe en ik. In het centrum van Leuven vonden we niet meteen een huis, maar hier zitten we ook goed.»

Ann «*LOKO (Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie, red.)* en de Dienst Internationale Relaties ondersteunen ons. We kunnen tot 125 euro per jaar terugkrijgen, als we bonnetjes binnenleveren, om activiteiten te organiseren. Maar Sylvia kan nog verder bijspringen als ze bepaalde evenementen de moeite waard vindt.»

Kathleen: «Ontwikkelingssamenwerking vonden we veel te breed als thema om rond te werken, vandaar dat we beslist hebben elk jaar een ander subthema uit te spitten. Verleden jaar kozen we voor toerisme, dit jaar voor migratie en volgend jaar wordt het waarschijnlijk gender. Verleden jaar hebben we reclame gemaakt voor ons themahuis in Alma en op straat.»

Sven: «We hadden een paneel gemaakt van een grote pot met zwarte mensen die rond de pot dansten. Er was een uitsparing in het paneel

waar mensen hun hoofd door konden steken en daar namen we dan foto's van.»

Ann: «Die campagne diende om duidelijk te maken hoe verkeerd de Westerse beeldvorming van Afrika is. Zelfs als wij op vakantie gaan naar Afrika nemen wij enkel foto's van banale dingen als kinderen die lachen of huilen. Maar omdat het een zwart, Afrikaans kindje is, is het een foto waard. We hebben dan ook flyers uitgedeeld en een beetje uitleg gegeven over het themahuis, maar met die actie hebben we niet echt veel mensen bereikt.»

Ann: «We hebben voor het thema toerisme verleden jaar een fototentoonstelling in de centrale bibliotheek op touw gezet, een debat, een workshop voor reisbeurssstudenten en een wereldhandels spel in de Pata Negra.»

Kathleen: «Onverwacht hoorde ik in het begin van het jaar dat Broederlijk Delen een gastgemeenschap zocht voor de gezichten van hun campagne, wanneer deze in België zouden verblijven. Het paste niet helemaal binnen ons jaarthema, maar toch zijn we erop ingegaan. Pas onlangs kreeg ik te horen dat het ging om Salifou Ouédraogo, een boer uit Burkina Faso, die ik kende van mijn stage. Onze themaweek hebben we nu in het teken van Salif gezet.»

Sven: «We hebben een hele week activiteiten gepland, daarbij hebben we proberen rekening te houden met Salif. Zo gaan we bijvoorbeeld naar de gemeente Bierbeek omwille van het waterbeleid dat ze daar voeren. Dan hebben we er allemaal iets aan. Salif geeft lezingen en wij proberen Salif iets mee te geven dat hij in Burkina Faso misschien kan gebruiken.»

Het volledige programma van de themaweek van Taorokende en Salif vind je op <http://taorokende.studentenweb.org/2006/index06.html>

Amnesty International Studentenkern Leuven

Misschien herinner je je nog de Schrijf-ze-VRIJ-dagen die in de humaniora voor Amnesty International werden georganiseerd. Amnesty spoort via dergelijke acties mensen aan een brief te schrijven naar gezaghebbers in landen waar de mensenrechten met de voeten worden getreden. Maar wist je dat je ook als student met pen en papier onrecht uit de wereld kan schrijven?

Karen Goedeweck: «De studentenwerking organiseert maandelijks een briefschrijfactie. Naast deze hoofdactiviteit werken we ook rond thema's die we oppikken van Amnesty International Vlaanderen. We krijgen van hen ook — waar nodig — ondersteuning. Vorig jaar konden we tijdens het Leuvense Wereldfeest de Amnesty Cowboy Henk-tent lenen. Helaas is die dag toen door de felle wind zowat weggewaaid.»

Veto: *Dienen die nevenactiviteiten als bron van inkomsten?*

Karen: «Dat hoeft niet per se. Binnenkort organiseren we een quiz.

Met de opbrengst daarvan onderhouden we de werking van de studentenkern. Wat we overhouden, maar ook de opbrengsten van bijvoorbeeld een kaartenverkoop, storten we door aan de nationale organisatie. Wanneer er iemand een leuk idee heeft, doen we dat ook. Dinsdag trekken we op kroegentocht. Dat is eerder groepsbindend en ledenwervend. Het probleem is dat vele mensen Amnesty kennen, maar niet weten dat er een studentenkern bestaat.»

Peter Vandenbempt: «Ik heb Amnesty in Leuven leren kennen via de lokale groep. Op de website van de stad stond er een link naar hun site. Zij hebben me in contact gebracht met hun studentenkern. De komende maanden ga ik me bezig houden met onze nieuwe webstek, zodat we beter over onze activiteiten kunnen communiceren.»

Veto: *Hoeveel mensen zijn er bij jullie actief?*

Karen: «Momenteel zijn we maar met zes. Enkelen daarvan zijn zelfs afgestudeerd. Dat heb je natuurlijk met een studentenwerking: de ploeg verandert om de zoveel jaar. Enkele jaren geleden bestond de

studentenkern uit een grote groep, maar we hebben toen nooit stilgestaan bij de opvolging.»

Peter: «Door regelmaat in onze activiteiten te stoppen, hopen we dat er mensen zullen blijven komen. Zo is het briefschrijven telkens de eerste dinsdag van de maand. Vroeger werd dat in de Alma gedaan, maar de mensen willen dan natuurlijk eten en niet schrijven. Nu doen we het in een aangenamere omgeving: op café. Het blijft natuurlijk moeilijk om op te boksen tegen alle andere activiteiten waar studenten naartoe kunnen.»

Karen: «Op dit ogenblik zijn we net met te weinig om aan die bekendheid te werken. Een grote posteractie is het enige wat binnen de mogelijkheden ligt. We hebben gewoon de manschappen niet om te flyeren.»

Peter: «Bovendien vinden vele mensen het niet leuk om anderen aan te klampen en hen te vragen of ze "al wel eens een brief voor Amnesty hebben geschreven". Daarom koppelen we het aan leuke activiteiten.»

De kroegentocht start dinsdag 20/03 om 20u30 in het STUKcafé. De schrijfavond van de eerste dinsdag van de maand door om 21u in Café Metropole, Oude Markt. De quiz vindt plaats op 13/04, in het St-Jozefcentrum, Burgemeesterstraat 59. Meer info via aisl.contact@gmail.com.

INSPINAZIE: INTERNATIONAAL IMPROVISATIEFESTIVAL

“Wereldtop in Leuven”

Tijdens de eerste week van de paasvakantie presenteert het Improvisatie Theatergezelschap *Inspinzie*, haar vijfde internationale improvisatiefestival. Alle voorstellingen gaan door in het Wagehuys.

Ken Lambeets

Thierry Willemaers, acteur/speler bij Inspinzie: «Er worden workshops gegeven op verschillende namiddagen door een van de vier aanwezige gezelschappen. Elke avond zijn er voorstellingen: voor ieder wat wils.»

Veto: Welke internationale groepen komen er?

Willemaers: «De wereldtop. *True Fiction Magazine* geniet een grote populariteit in de Verenigde Staten en is vooral gespecialiseerd in pulpverhalen uit de jaren dertig en veertig. Daarnaast heb je *Stella Polaris*, een Finse groep die in Europa hoog aanzien geniet. De derde internationale groep vormt *Narobov*, twee vrouwen uit Slovenië die op hun eigen manier het publiek steeds opnieuw weten te verrassen.»

Veto: Is Inspinzie zelf internationaal bekend?

Willemaers: «Toch wel: we hebben al optredens verzorgd in Helsinki en in Oslo, we geven workshops in Noord-Frankrijk en een paar van onze spelers zijn in de leer gegaan bij Keith Johnstone, de grondlegger van het moderne improvisatietheater.»

Veto: Wat houdt een workshop precies in?

Willemaers: «Ten eerste heb je de workshops waarin beginners de basistechnieken van het improvisatietheater worden aangeleerd. Laat je niet misleiden: zulke workshops kunnen ook praktisch zijn voor gevorderden. Je vergelijkt het best met een voetbaltraining. Daar moet je soms gewoon toertjes lopen of een paar eenvoudige dribbels doen om op te warmen. Dit om de basistechnieken niet uit het oog te verliezen. Zo moet je in het improvisatietheater ook vaak even reflecteren en teruggrijpen naar de basis.»

«Een andere workshop is puur muzikaal: hoe breng ik een geïmproviseerd liedje, al dan niet in combinatie met een muzikant, een pianist of een gitarist. Ook rond de opbouw van verhalen worden er workshops georganiseerd. Je verhaal mag bijvoorbeeld niet escaleren naar abstracte onzin.»

Veto: Kunt u een voorbeeld geven van zo'n basistechniek?

Willemaers: «Een van de basisregels is het accepteren. Wanneer jij op scène komt en je zegt “Oh, wat een prachtige dag”, mag ik niet zeggen dat het regent. Je moet samen een toestand opbouwen. Wanneer je de ander blokkeert, is de kans zeer reëel dat de scène in het water valt.»

Veto: Jullie hebben ook een jeugdgroep.

Willemaers: «*Inspinzie XS* wordt begeleid door Leen de Koker en Nathalie van Renterghem -twee belangrijke namen binnen *Inspinzie*- die de jongeren in de wereld van de improvisatie onderdompelen. De groep telt een tiental leden, hun leeftijd schommelt tussen de dertien en de twintig jaar. Tijdens het festival brengen zij -net als alle andere gezelschappen- een *longform*, een voorstelling die opgebouwd is rond één thema of één titel met verschillende verhaallijnen die elkaar kruisen of net divergeren. Denk maar aan de films van Quentin Tarantino waarin vele fragmenten pas helemaal op het einde samenlopen. of net niet.»

Veto: Hebben jullie ook aan kinderen gedacht tijdens de festivalweek?

Willemaers: «Op donderdagnamiddag is er de ridder-show. Die is bedoeld voor kinderen van vier tot twaalf. Marc en Jan Breban betrekken kinderen in het verhaal van Paard Toe. Het ridderleven op een kasteel wordt er met de nodige hilariteit uitgebeeld. Ik heb de show zelf twee keer gezien en ik vond hem ook goed, maar misschien is dat omdat ikzelf nog een beetje kinds ben (*lacht*).»

Kaarten bestellen doe je best zo spoedig mogelijk via www.30cc.be of telefonisch op 016/20.30.20. Meer info op www.inspinazie.com

STUDENTEN RICHTEN THEATERCOLLECTIEF OP

Kleine mensen met grote dromen

Zes Leuvense jongeren met een passie voor theater besloten in 2006 om samen een voorstelling te maken. Daarvoor richtten ze het theatercollectief *Blaffetuur* op. Als locatie kozen ze de karaktervolle Henkel-fabriek in Herent die sinds juli 2002 leegstaat.

Jozefien Van Beek

Acteurs Anna Cottyn, Willem De Maeseener, Joleen Goffin, Bram Kelchtermans, Laura Smolders en An Van Dael vertellen hoe hun voorstelling *Kust ze (nu met nog meer chocola)* tot stand is gekomen.

Laura Smolders: «Het is begonnen op een theatercursus die An en ik bij vzw Koning Kevin volgden. Koen (*Boesman, de regisseur, red*) was onze docent en hij stelde voor om met een aantal mensen een langer stuk te maken. Er werden wat mails gestuurd en plots hadden we een groepje van zes mensen.»

Anna Cottyn: «We hebben nog even getwijfeld over de naam. We hadden bijna *Nonkel Mark* geheten (*lacht*).»

Willem De Maeseener: «Toen gingen we op zoek naar een goedkope theaterzaal, maar dat is niet evident. Op een van de vergaderingen zei ik dat mijn neef vastgoedmakelaar is bij Vivimmo en dat hij een fabriek had staan in Herent. We vonden dat een leuke locatie en we mochten er spelen. Toen begon de praktische nachtmerrie. Er is geen elektriciteit, geen water, geen toiletten.»

SHOWBIZZ

Joleen Goffin: «Slechte akoestiek, koud, geen podium, geen stoelen, geen licht. Niks behalve beton eigenlijk.»

Willem: «We hebben er geen spijt van, maar ik denk dat we allemaal het gevoel hebben: volgende keer toch in een

theaterzaal.»

Laura: «Het was Koens idee om iets te doen met de showbizz, meerbepaald de B-kant ervan, over mensen met te grote dromen. We hebben dat thema binnen de context van de fabriek -en dan vooral de sluiting van de fabriek- geplaatst. We wouden inspiratie halen uit anekdotes van ex-werknemers en hebben een zoekertje geplaatst. Daar zijn maar twee reacties op gekomen en uiteindelijk hebben we die mensen niet ontmoet omdat we toen vanuit improvisatie al heel wat hadden. We vonden het raar om er plots iets realistisch tussen te flansen.»

Willem: «We wilden een maatschappelijk relevant stuk maken. Daar hebben we ook subsidies voor gekregen. We zijn bijvoorbeeld mee gaan betogen toen Volkswagen Vorst sloot om de sfeer op te snuiven.»

Bram: «Het was ook uit nieuwsgierigheid om gesprekken tussen die mensen te horen.»

An Van Dael: «We hebben er vooral heel mooie beelden kunnen maken die we ook laten zien in projecties tijdens de voorstelling.»

Laura: «Er zit ook hoop in de voorstelling, hoor. Elk van de personages is op zijn eigen manier verdwaald en botst tegen de grijze, ontmantelde muren van het verleden. Ze proberen hun leven opnieuw op te bouwen na de sluiting van de fabriek, maar iedereen gaat daar anders mee om. Er zijn donkere verhalen bij, maar er zijn er ook die best hoopvol zijn.»

Joleen: «Het is eigenlijk niet zo'n zwarte voorstelling. Het is soms heel absurd. Het publiek wil heel hard lachen, maar durft niet goed omdat het wat zielig is.»

Bram: «Het is tegelijk heel luchtig en heel schrijnend.»

Blaffetuur speelt Kust ze (nu met nog meer chocola) nog op 23 en 24 maart. Voor info en tickets: www.blaffetuur.be

DRIE AZIATISCHE CHOREOGRAFEN TONEN KUNSTEN IN MONSOON

Stortbui in STUK

Volgende week strijken drie Aziatische kunstenaars neer in Leuven om ons onder te dompelen in een unieke sfeer. De drie zullen elk een andere invalshoek van de Oosterse danscultuur tot leven brengen. Aan de toeschouwer om te oordelen of Monsoon het beeld dat de Europeaan heeft van de Aziatische kunst bevestigt of verrassend omverwerpt. Choreograaf en project-leider Arco Renz verblijft nu al in STUK.

Eline Vanuytrecht

Veto: Wat mogen we verwachten van deze avond dans?

Arco Renz: «Drie dansers uit Indonesië, Japan en China zullen de avond invullen met heel verschillende stukjes dans, die volledig losstaan van elkaar. Elke kunstenaar geeft een korte voorstelling van een twintigtal minuten. Het is de bedoeling dat de kijker geconfronteerd wordt met kunst uit Azië die hij nog niet kent. De voorstelling in Leuven maakt deel uit van een groter geheel, een onderzoeksplatform voor Europese en Aziatische kunstenaars waar ze in discussie kunnen treden en kunnen samenwerken rond verschillende kunststukken uit twee verschillende culturele werelden: Europa en Azië. Het experiment ging vorig jaar in december van start in Zuid-Korea waar voornamelijk het onderzoeksaspect aandacht kreeg. In Leuven zal het tot leven brengen van de kunst centraal staan.»

Veto: Draait het hier in Leuven dan enkel om de dansperformances of wordt het project ook verder uitgewerkt?

Renz: «De Belgische dansliefhebber kennis laten maken met alternatieve dansvormen is inderdaad het hoofddoel in deze fase van het project. Toch is er ook tijd voorzien voor het experimen-

tele luik van het Monsoonproject. De Aziatische choreografen zullen namelijk elk de kans krijgen om een dag op te trekken met een artiest die aan de slag is in België. Aan de kunstenaars wordt de vrijheid gelaten om deze cultuuruitwisseling naar eigen wens in te vullen. Bedoeling is dat de Aziaten deze ontmoeting materialiseren en geïnteresseerden mee laten beleven hoe kunstenaars uit twee verschillende culturen elkaar inspireren. Dit project staat los van de eigenlijke dansvoorstellingen, maar zal voor of na de opvoering tentoongesteld worden voor kijklustigen.»

Veto: Zal Monsoon in de toekomst een vervolg kennen?

Renz: «Zeker. Het project is in december van start gegaan met een onderzoeksplatform in Korea. Deze week spelen we in Leuven, en later dit jaar trekken we naar Berlijn en Bangkok. We plannen om nog een aantal jaar verder te gaan met dit project, omdat we mogelijkheden willen creëren voor jonge Aziatische en Europese artiesten. Hopelijk kan het Monsoonproject in de toekomst nog groeien. We kijken ernaar uit om de band tussen het onderzoek en de performance, die we tot nu toe in aparte projecten hebben gegoten, te versterken.»

Veto: Waarom moeten wij deze voorstelling gezien hebben?

Renz: «Het is buitengewoon interessant om een blik te mogen werpen op de uiteenlopende perspectieven die drie jonge en gedreven artiesten hebben op de uitvoerende kunst in Azië. De focus van de avond ligt op dans, maar er is veel meer te zien en te ontdekken. Het publiek krijgt een aantrekkelijke mix van traditionele en eigentijdse kunst voorgeschoteld.»

Monsoon 1: Leuven, een project van Arco Renz en Kobalt Works, is te bekijken op 21 en 22 maart in STUK.

Week van de diversiteit

Van maandag tot donderdag zie:

www.loko.be/diversiteit

STEVE – SKY = DAGEN ZONDER LIEF

“Melancholie is schoon”

“Ik ben de promogirl van mijn eigen film,” lacht Felix Van Groeningen als hij in een reclamewagen van *Dagen zonder lief* stapt. Zelf vindt hij het eindresultaat “beter dan gehoopt” en de Gentse cineast mag terecht fier zijn op het product dat hij aanprijst.

Katleen Gabriëls

Veto: Wat wil je vertellen met *Dagen zonder lief*?

Van Groeningen: «Eigenlijk staat het verhaal los van de onderlaag die ik echt wil vertellen. Die onderlaag is een gevoel waarvan ik vertrok en in één woord is dat melancholie. De personages zitten in een overgangsfase en doordat er iemand terugkomt, worden ze gedwongen om terug te kijken naar het verleden. Ze beseffen dat ze ergens anders naartoe aan het gaan zijn en ze hebben daar schrik voor, maar dat is gewoon hoe het leven is. Dat is schoon en dat is melancholie ook. Het doet pijn, maar het is schoon.»

«Arne (*Sierens*, *coscenarist*, *red.*) en ik hebben heel snel besloten dat de film zou gaan over mensen die uit elkaar

gebeurd met die personages. Dingen die ik niet altijd in mijn hoofd had.»

Veto: Dit keer zorgde jazzmuzikant Jef Neve voor de muziek. Hoe belangrijk is filmmuziek voor jou?

Van Groeningen: «Dat is ook iets waar ik absoluut een stap in wilde zetten. Niet dat ik de muziek bij *Steve + Sky* niet goed vond, maar ik denk dat het bij dit verhaal meer de boel moest ondersteunen. De toeschouwer soms een beetje emotioneel bij het handje nemen. Een duwtje geven van: “dit is triestig” (*lacht*).»

WIJS

Veto: Wat moet het publiek voelen bij ‘Something’ van Lasgo?

Van Groeningen: «Ik vind dat geweldig omdat het zo droef is. Ze zijn zich aan het amuseren, maar je krijgt er zo’n triest gevoel bij. Filmmuziek is supermoeilijk. Je zit er *subiet* over hé. Soms moet je erover zitten, maar het is heel gevaarlijk. We waren er met vier, vijf mensen aan bezig en we probeerden heel veel dingen uit, want één verkeerde keuze kan je ganse film kapotmaken.»

Veto: Hoe hard was de druk van het tweede werk?

Van Groeningen: «Ik heb deze keer eigenlijk minder stress gehad. Misschien omdat ik al wist wat mijn derde film zou zijn. Op de set is het ook allemaal een beetje rustiger verlopen. Bij *Steve + Sky* hebben we heel veel over het tijdschema gedraaid. Dat was wel *rock and roll*, maar uiteindelijk vond iedereen dat heel hectisch en zwaar, mezelf inclusief. Ik heb bijgeleerd dat dat niet altijd bijdraagt tot een goed resultaat. Het is soms *wijs*, maar je moet twee maanden doorwerken. En als je een keer drie uur extra draait, draag je daar de dag erna de gevolgen

van. Bij de tweede film leer je meer vertrouwen hebben in jezelf en sneller tevreden te zijn.»

Veto: Buurtbewoners belden de MUG op bij de opnames van een zelfmoordscène. Zijn er nog zulke hilarische anekdotes?

Van Groeningen: «Het grappigst vind ik het haar van Jeroen (*Perceval*, *red.*). In de film heeft hij een pagekopje, maar in het echt scheert hij zijn haar heel kort. Hij zag er *te crapuul* uit voor mij, dus ik had hem een pruik gegeven. Ze kleefden die op zijn hoofd en hij heeft daar twee maanden mee moeten rondlopen. De fabrikant had duidelijk gezegd dat het niet los

“Eigenlijk wil je je als filmmaker elke keer bewijzen”

zou komen. Na een week begon het natuurlijk wel los te komen en die fabrikant was op reis. Jeroen heeft drie weken rondgelopen met een weerbarstige pruik, dus de schminster moest dat vastplakken. Dat was echt een vuil boeltje. Toen kwam die man terug van vakantie, maar dan heeft hij dat weer niet goed gedaan. De pruik kwam er nooit volledig af, maar bleef telkens half los hangen (*lacht*).»

Veto: Hoe ben je aan je derde project, de verfilming van Dimitri Verhulst’s ‘de helaasheid der dingen’ gekomen?

Van Groeningen: «Dimitri heeft ‘Aalst’ geschreven en zo heb ik hem leren kennen. Doordat ik *Dagen zonder lief* met Arne heb geschreven, was ik op zoek naar iemand. Nadat ik Dimitri zijn boeken gelezen had, heb ik hem gevraagd of hij het niet zag zitten om iets voor mij te schrijven. Ik had een idee en hij vond dat echt heel slecht (*lacht*). Hij is heel rechtuit: “Ik zeg niet dat het *ne kakfilm* gaat worden, hé Felix, maar ik heb daar niets mee.” Toen vroeg ik of hij zelf geen idee had en hij vertelde een stukje dat uiteindelijk in *De helaasheid der dingen* voorkomt. Zes of acht maanden later kwam dat boek uit. Toen ik halverwege zat, had ik iets van “neen, daar zit echt geen film in”, maar toen ik het uit had, dacht ik “yes!”»

(foto Katleen Gabriëls)

groeien en die dat proberen tegen te houden. We hadden allebei het gevoel dat we daar iets over te vertellen hadden, omdat het mooi en herkenbaar is. Maar, en dat heb ik zelf met de film bijgeleerd, dat is niet definitief. Het gaat langzaam en het is niet noodzakelijk negatief. Het is pijnlijk, maar niet negatief.»

KRITIEK

Veto: Heb je bewust meer aandacht aan het scenario geschonken dan aan visuele stijl?

Van Groeningen: «Ja. Bij *Steve + Sky* verliep het schrijven echt moeilijk. Ik heb ook kritiek gekregen op dat scenario, dus ja (*lacht*). Eigenlijk wil je jezelf als filmmaker telkens opnieuw bewijzen. Bij *Steve + Sky* wou ik aantonen dat ik visueel en filmisch iets kon. Welnee, eigenlijk is het anders. Je hebt zodanig veel aspecten aan film dat je je telkens op iets anders kunt focussen. Bij *Steve + Sky* was dat inderdaad op beeld en montage. Toen ik aan het schrijven was, voelde ik wel dat het lastig was. Vandaar dat ik erna beslist heb om samen met iemand te schrijven.»

Veto: En dat werd Arne Sierens.

Van Groeningen: «Ik ken Arne al heel lang. Hij heeft veel betekend voor mijn werk. Toen ik op school zat, zag ik zijn stukken en die spraken me enorm aan. Het contact is heel geleidelijk gekomen doordat we elkaar af en toe zagen en ik dingen meenam die hij kon lezen. Er ontstond een wisselwerking en op een bepaald moment werd dat dan uitgesproken in de vraag of hij een samenwerking zag zitten.»

Veto: Vroeger zat je bij het collectief Kung Fu en je speelde mee in ‘Aalst’. Je schreef met Arne Sierens en de acteurs uit *Dagen zonder lief* kennen we vooral uit het theater. Wat is het belang van het theater voor jou?

Van Groeningen: «Ik heb bij Kung Fu geleerd hoe je met mensen samenwerkt. In het theater heb ik gezien en geleerd hoe je met een acteur werkt en hoe je tot meer komt dan een scenario naspelen. Dat gebeurt door veel te repeteren, maar ook door improvisatie op voorhand, zodanig dat de acteurs hun personages leren kennen. Het is een beetje een wisselwerking. Tussen de repetities en draaidagen is er veel

Filmfirmament

Dagen zonder lief

Wat als je verleden in het heden binnensijpelt? Friedrich Nietzsche schreef hele traktaten over het historische besef en de mens als historisch wezen, maar het kan ook minder doorwrocht. Felix Van Groeningen bewijst dat met *Dagen zonder lief*, zijn tweede langspeler.

Katleen Gabriëls

Toegegeven, we hielden ons hart vast bij het zien van de flitsende trailer op de muziek van Lasgo, waardoor we de filmzaal met een zekere argwaan betraden. Al snel werd duidelijk dat onze vooroordelen misplaatst waren, want *Dagen zonder lief* lijkt in niets op wat je meent af te lezen uit de trailer.

Ooit waren de zes hoofdrolspelers onafscheidelijke vrienden, maar de tijd dreef de twintigers of uit elkaar of in elkanders armen. Kurt en Blonde Kelly maakten een kind, Nick bleef in zijn café en Frederic werd smoorverliefd op de rijke Ingrid. Patrick koos voor de dood en Zwarte Kelly voor een nieuw leven in New York.

Op een blauwe maandag staat een geblondeerde Zwarte Kelly echter terug in het station van Sint-Niklaas waar ze Frederic zo toevallig tegen het lijf loopt als dat in film mogelijk is. Hij neemt haar mee naar de vrienden van vroeger. Het groepje van weleer is ineens terug samen, maar dit keer voelt het artificieel aan. Kurt krijgt een crisis en gaat op zoek naar de restanten van een vroegere reis in Frankrijk, waarop Frederic en Nick hem achterna reizen.

UNIVERSEEL

Dagen zonder lief oogt een stuk soberder dan *Steve + Sky*. Afgezien van wat slowmotioneffecten werd gekozen voor weinig tierlantijntjes en natuurlijke kleuren die de film een realistisch gehalte geven. De setting is dit keer een middelgrote stad die door de vele ruime shots een desolaat karakter krijgt. Ook tijdens de roadtrip door Frankrijk wordt fantastisch camerawerk geleverd, met als orgelpunt het volgen van een troep brommers die over een landweg scheurt.

Qua scenario is de film veel herkenbaarder dan *Steve + Sky* die zich afspeelde in een geïsoleerd marginaal milieu. Twintigers wier leven een andere richting uitgaat dan ze ooit gedacht hadden: kennen we dat niet allemaal? Het thema is zo universeel dat het niet anders kan dan je raken. Van Groeningen laat veel vragen onbeantwoord, wat een zekere spanning creëert. Zo wordt nooit duidelijk waarom Zwarte Kelly terugkeerde. Wine Dierickx vertolkt de rol met verve. Haar blik verraadt dat er iets wringt, maar je weet niet wat. Wat de rest van de cast betreft, hadden we Pieter Genard (Kurt) al in ons hart gesloten sinds ‘De Vreemdeling’ en ook An Miller (Blonde Kelly) stelt alweer niet teleur. Enkel Jeroen Perceval (Frederic) blijft nog te veel op eenzelfde lijn hangen.

De muziek van jazzvirtuoos Jef Neve raakt en ook het Lasgo-intermezzo is gerechtvaardigd. Het ronde punt en een café-uitbater lijken relicten uit zijn eerste film, maar Van Groeningen is erop vooruitgegaan. Vooral op vlak van scenario is er een exponentiële groei, al mag hier de input van Arne Sierens niet vergeten worden. En voor de sceptici onder ons: het is een film van een cineast uit Vlaanderen, maar het is géén Vlaamse film. Er komt geen enkele koterij in voor en de enige boeren die erin zitten, zijn oprispingen van maaggassen. Bij deze heb je geen enkele reden om niét te gaan kijken. Aha!

Steekkaart

Regie: Felix Van Groeningen
Cast: Wine Dierickx, Jeroen Perceval, Pieter Genard, An Miller, Koen De Graeve
Duur: 100'
Release: 21-03-2007
Kort: Met een platitude: zoals het eens was, zal het nooit meer zijn.

studio
L E U V E N

FRONTMAN NAILPIN OVER SPELEN, PRESENTEREN EN STUDENTEN

“Met Kate Ryan het podium delen, is niet voor janetten”

Het begon zo'n drie jaar geleden. Met hun debuutplaat *12 To Go* scheerde de Belgische pop-punk band hoge toppen in de alternatieve lijsten van Studio Brussel. Na een nieuwe plaat, support-acts voor Fall Out Boy en Dog Eat Dog en een kleine wissel van formatie breken de heren nu ook door op de commerciële zenders. Voormalig drummer en sinds een jaar nagelnieuwe frontzanger Sean Dhondt vertelt.

Robin Broos

Sean Dhondt: «Ik heb altijd al gezongen van achter mijn drums, maar het was vreemd om als frontman plots niets meer om handen te hebben. Het is wel een fijne ervaring om nu vooraan op het podium te staan. Ik zie meer gebeuren en kan daar sneller op inpikken, door mensen bijvoorbeeld te laten meezingen. Vroeger droomde ik van een drum die ik rond m'n nek kon hangen. Dat bestaat natuurlijk niet, maar ik had soms zin om gewoon tussen het publiek te gaan staan. Nu kan ik zelf in het publiek springen.»

Veto: *Krijg je als frontman een ander soort aandacht van het publiek?*

Dhondt: «Je bent natuurlijk het gezicht van de band, maar het is niet dat ik plots achtervolgd word door hysterische fans. In Japan hebben we dat wel al meegemaakt. Toen we

moet maar met een gitaar op straat lopen en ze komen al een foto maken. In België komt dat niet voor. De mensen weten je bij wijze van spreken wonen, waardoor het minder tot de verbeelding spreekt.»

Veto: *Jullie eerste plaat kon op Studio Brussel op bijval rekenen, maar sinds het commerciële succes lijkt ons dat wat verminderd. Wordt er op jullie neergekeken?*

Dhondt: «Nailpin is de eerste band waar ik in speel die breder gaat dan het Waasland, waar ik vandaan kom. In het begin vindt iedereen

Misschien zijn er mensen jaloers als ze daar denigrerend op reageren? Ik ben er alvast gelukkig mee. Uiteindelijk maak je geen muziek waarmee je in je repetitiekot blijft zitten.»

Veto: *Vorige week stonden jullie tijdens TMF Totally Snow geprogrammeerd tussen dj's en electroartiesten. Viel dat mee?*

Dhondt: «Zornik was er ook, dus er waren twee rockbands. We hebben lang getwijfeld of het goed zou overkomen, gezien we enkel akoestisch konden spelen. Op een après-ski

dacht, maar laat die dat dan maar denken.»

Veto: *Heb je nog tijd om je presentatiewerk op TMF te doen nu de band steeds populairder*

“Binnenkort ben ik een volleerd muzikant en dan mag ik echt muziek gaan maken”

wordt?

Dhondt: «Voorlopig valt dat allemaal goed te combineren. Ik presenteer wel twee programma's, maar die worden beide op dezelfde dag ingeblikt. Als we al eens een week weg moeten, kunnen we het wel regelen om meerdere uitzendingen op voorhand op te nemen. Moesten we ooit doorbreken in het buitenland, zal ik moeten kiezen, maar die keuze zal snel gemaakt zijn.»

Veto: *Je bent natuurlijk ook nog student.*

Dhondt: «Ik zit in mijn laatste jaar aan het Conservatorium van Rotterdam. Omwille van de band kan ik onmogelijk alle lessen bijwonen. Ik moet nu nog lessen inhalen die ik de afgelopen jaren heb gemist, maar gelukkig is dat allemaal mogelijk. Ze vinden het ook niet erg als ik enkele weken niet kan aanwezig zijn omdat ik bijvoorbeeld een cd moet opnemen. Het zou dom zijn indien ze me alles uit een boekje lieten leren, als ik al in het vak sta. Maar binnenkort ben ik een volleerd muzikant en dan mag ik echt muziek gaan maken (lacht).»

Nailpin treedt zaterdag 24/03 op in Het Depot tijdens Rock Raid 2007, een benefiet ten voordele van het Belgisch centrum voor geleidehonden.

Tickets via rockraid@hotmail.com

(foto Guy Kokken)

“We kunnen nog altijd goed rammen”

met onze eerste plaat naar ginder trokken, stonden er enkele huilende meisjes ons op te wachten, alsof we The Beatles waren. Zij hadden ons via het internet ontdekt. We hebben een week in Japan getournd als voorprogramma van Avril Lavigne en overal waar we kwamen vonden die meisjes ons terug. Je bent natuurlijk een band uit het Westen. Dat is exotisch voor die mensen. Je

dat tof, maar van zodra je op de radio wordt gedraaid, zijn er altijd mensen die dat niet meer genoeg *underground* vinden. Dat is nooit de bedoeling geweest met Nailpin. Vroeger speelden wij metal, hardcore en metalcore, maar dat werden we beu. De pop-punk die we nu maken, leent zich daar wel goed voor. We kunnen een groot publiek aanspreken en we kunnen nog altijd goed rammen. Met de eerste plaat was het louter StuBru, nu worden we vaker gedraaid op Donna of Q-Music.

liggen de mensen nu eenmaal half in slaap, of ze willen feesten. Toch zat iedereen met volle overgave te luisteren. Zornik heeft niet gespeeld, omdat de zanger ziek was. We hebben dan een grote all-star band opgericht met muzikanten van Zornik, Kate Ryan heeft gezongen en Luuk Cox (van Shameboy en drummer van Buscemi, red.) heeft gedrumd. Er was niemand die dat raar vond. Met Kate Ryan het podium delen is niet voor janetten. Misschien was er wel een enkeling die dat

LITERAIRE LEZING DOOR STEFAN BRIJS

Verdwalen in verhalen

Op zijn twaalfde had hij alle boeken uit de bibliotheek van Genk gelezen. Op zijn zeventigste heeft hij de Gouden Uil Prijs van de Lezer en de Vijfjaarlijkse Prijs voor Proza van de Koninklijke Academie voor Nederlandse Taal- en Letterkunde gewonnen en werd hij genomineerd voor de Libris Literatuurprijs en de AKO Literatuurprijs. Stefan Brijs oogste met zijn nieuwste roman *De Engelenmaker* zeer veel succes. Daarom nodigde studentenkring Babylon hem uit voor een literaire lezing.

Jozefien Van Beek en Evelien Verhegge

Veto: *'De Engelenmaker' is vertaald in tien verschillende talen en werd genomineerd voor de belangrijkste literatuurprijzen. Had je dat succes verwacht?*

Brijs: «Nee. Toen het boek af was, zei ik tegen mijn vrouw dat ik ontzettend gelukkig zou zijn als het één nominatie zou krijgen. Ik had al drie jaar lang niets meer gepubliceerd. Het was alsof ik niet meer bestond. Toen ik genomineerd werd voor de Gouden Uil, had ik mijn doel eigenlijk al bereikt.»

Veto: *Hoe zou je je succes verklaren?*

Brijs: «Ik heb altijd gedacht dat je geen boek kan schrijven dat alle lagen van de bevolking aanspreekt. Maar het kan blijkbaar toch. Mijn boek heeft een zekere eenvoud, een zekere helderheid, en bezit tegelijkertijd vele lagen. Iemand die er veel in wil zoeken vindt het ook, iemand die gewoon een spannend verhaal wil lezen kan dat ook doen. Ik denk dat dat de verklaring is, maar dat wist ik niet op voorhand.»

Veto: *Je zei ooit dat je voor de lezers schrijft en niet voor een jury. Vind je een publieksprijs winnen belangrijker dan een juryprijs?*

Brijs: «Ik was dolgelukkig met de lezersprijs van de Gouden Uil. Anderzijds ben je als schrijver toch zo ijdel dat je de prijs

van de jury ook wil. Je streeft naar dubbele erkenning. Je wil die van de lezer, maar ook van de critici. Nochtans raken kritieken mij bijna niet meer. Dat stadium ben ik voorbij. Ik ben veel blijer met mails van lezers die zeggen dat mijn boek hen geraakt heeft dan met één goede recensie. Mijn eerste boeken schreef ik voor mezelf, maar nu schrijf ik echt voor de lezers opdat ze uren in een boek zouden kunnen verdwalen. Ik ben dus heel blij dat ik zowel de Lezersprijs als de Academische prijs heb gekregen. Natuurlijk had ik ook graag de AKO en de Libris prijs gehad (lacht). Uiteindelijk blijft dat het hoogste goed waar een schrijver naar streeft. Dat is zo. En elke schrijver die dat ontkent, liegt.»

TAALKATHEDRAAL

Veto: *Je debuutroman 'De Verwording' was een magisch-realistische roman met een barokke taal. De taal in De Engelenmaker is vrij eenvoudig. Vanwaar die ommekeer?*

Brijs: «Jeroen Brouwers heeft ontzettend veel invloed op mij gehad toen ik jong was. In *De Verwording* wilde ik schrijven zoals Brouwers, ik wou een taalkathedraal maken. Ik wou zo graag mooie zinnen maken dat ik vergat een verhaal te vertellen. Ik was hem te veel aan het imiteren. Je hebt als schrijver een meester nodig naar wie je opkijkt, maar op een bepaald ogenblik moet je je eigen stijl zoeken. Bij mijn tweede roman, *Arend*, ben ik mijn eigen weg ingeslagen. Vaak kan je in twee regels ook meer zeggen dan in twee bladzijden.»

Veto: *In een interview zei je dat alles al geschreven is en dat een goede schrijver te herkennen is aan hoe hij schrijft. Vind je dat de vorm primeert op de inhoud?*

Brijs: «In *De Engelenmaker* heb ik bewust voor inhoud én vorm gekozen. Ik heb met opzet heel sober geschreven. Er gebeuren in mijn boek veel schokkende dingen die net zo krachtig zijn omdat ze eenvoudig beschreven worden. De kracht zit in de

eenvoud. Ik ben nu aan een nieuwe roman bezig over de Eerste Wereldoorlog en ik merk dat ik weer iets meer beschrijf. Elk boek vraagt om een andere vorm. Het hoofdpersonage uit *De Engelenmaker* heeft het syndroom van Asperger en denkt dus heel rechtlijnig. Hij kan geen tussenvormen onderscheiden tussen goed en kwaad. De meeste personages zijn daarom vrij eindimensioneel. Ik heb ook heel weinig personages fysiek beschreven. In Victors wereld zijn die uiterlijkheden niet belangrijk. Ik vind het zelf ook niet nodig om personages te beschrijven, want iedere lezer vormt zelf wel een beeld. Daarom vinden mensen verfilmingen vaak vreemd.»

HORRORFILM

Veto: *De filmrechten van 'De Engelenmaker' zijn verkocht aan Prime Time. Ben je bang dat het resultaat veel zal afwijken van het boek?*

Brijs: «Nee, want ik ben heel nauw betrokken geweest bij het scenario. De regisseur (*Rudi Van Den Bossche, die ook al Olivetti 82 en De Duistere Diamant regisseerde, red*) voelde de gevoeligheden van het boek goed aan. Hij kwam bij mij thuis, niet om te bedelen om de rechten, maar om te zeggen dat hij erg had genoten van het boek en dat hij het graag zou verfilmen. Hij vertelde me wat voor soort film hij voor ogen had. We hebben twee uur gepraat en ik wist meteen: “die man moet de film maken”. Je zou er echt een horrorfilm van kunnen maken, maar hij wist dat het belangrijk was dat de kijkers sympathie zouden voelen voor het hoofdpersonage. Hij vroeg me om het scenario na te lezen. Ik kan met zekerheid zeggen dat het een goede film wordt, want hij zal de sfeer van het boek goed weergeven.»

Ithaka DEUS EX?!
foto's Nele Van Doninck

VIJFTIENDEEDITIE ITHAKA: DEUS EX?!

Kunst? Laat ons niet lachen!

Vorige week moest je al een neanderthaler of bezoeker van STUKgebouw zijn om niet geconfronteerd te worden met het beeldende kunstenfestival *Ithaka*. Een spandoek in Alma 2, artikels in de nationale pers, zelfs een katern in *Veto*. Al die heisa: terecht of onterecht?

Bo Vanluchene

Het concept kent iedereen ondertussen wel. Vijftien studenten krijgen een mooi bedrag, ongeveer 500 euro, en één of meer kamers in een leegstaand gebouw om het artistieke beest in zichzelf los te laten. In het verleden gaf men zo een forum aan later relatief bekend geworden kunstenaars als Hans Op De Beeck en Angelo Vermeulen. Op die verdienste steunt men nu om de huidige keuzes te rechtvaardigen. Het oude gebouw van de Universitaire Parochie werd met verf bespat en met gips begoten — het daalde, met andere woorden, aanzienlijk in waarde. Het thema 'geloof' was een logische keuze. Wij gingen een kijkje nemen en kwam met gefronste wenkbrauwen terug.

Sommige kamers brachten ons het schaamrood op de wangen of de glimlach naar de lippen. Zo maakte Niko Hen-

drickx onder de titel "De vanger van het kruis" een amateuristische video-opname van een schepnetje dat in een kerk een virtueel, aan *Flubber* appellerend vliegend kruis probeert te vangen. Het gehijg op de achtergrond was storend en toen het kruis op een zeker moment doorheen het netje vloog, verlieten wij teleurgesteld de kamer. De door Korneel Devillé verpeste badkamers waren kleurrijk en riepen slechts twee vragen op: wat heeft dit met God te maken, en wat heeft dit met kunst te maken? Het leek alsof hij zijn neefjes *carte blanche* gegeven had. Bovendien deed de roze geschilderde douche ons eerder aan dubieuze nachten in Thailand denken.

HOSTIES

Elise Lepage vergaste ons op enkele op gordijnmotieven lijkende schilderijtjes van sterrenhemels. Ze liet de bezoekers bovendien ongeduldig wachten met de aankondiging dat om de vijftien minuten via een timer het licht uitging: wij kampeerden in de kamer en moest constateren dat de gefrustreerde aanwezigen uiteindelijk de stekker uittrokken om een *glow-in-the-dark* schilderij te moeten aanschouwen met niks dan de letters "NYX". Maar ere wie ere toekomt: de in de brochure en op uitgeprinte blaadjes te lezen kunstzinnige

gedachte achter haar werk was bevredigender dan de halfslachtige formuleringen van de meeste deelnemers.

In de categorie 'geslaagde grappen' belonen wij graag Jeroen Vandromme met een bescheiden applausje. Hij zette een hostiemachine in elkaar: de torso van Jezus werd op een snijmachine geplaatst. Bezoekers waren verrast en lovend. In de wandelgangen hadden wij wel eens opgevangen dat het oorspronkelijk als grap bedoeld was, maar wij konden deze snijdende humor wel smaken. Onze appreciatie gaat ook uit naar het vliegenkerkhof van Jeremy Swinnen. Een spirituele revelatie viel ons niet te beurt, maar de woorden "origineel" en "leuk" kwamen wel in ons op.

Was dan werkelijk alles slecht? Welnee, bij sommige werken vermoedden wij wel degelijk dat de kunstenaar talent had of het zelfs ontwikkeld had. Zo maakte Valerie Dautrelingne een mooie ode aan haar grootmoeder en het geloof door — u leest het goed — een reuzenpaternoster te maken. Florian Loosen tekende verfijnde figuren en verblijdde menig toeschouwer met een prachtige muurschildering — we zijn er alleen nog niet uit wat het allemaal precies betekende. Susan Banafti trok een mooie foto en Nourra Mokhtar maakte de enige niet-irritante projectie. Wij kunnen kunst zeker appreciëren. We hoeven het enkel te vinden.

Een hoofdstukje per dag

Bekende klassiekers op Lenteconcert

Het Universitair Symfonisch Orkest (USO) staat ook deze lente klaar met een reeks concerten om op muzikale wijze het nieuwe seizoen in te luiden en ons werkjaar af te sluiten. Op donderdag 29 maart en vrijdag 30 maart brengt het USO een programma bestaande uit algemeen bekende werken. Zo spelen ze *The Fanfare for the Common Man* van A. Copland, *Danse Macabre* van C. Saint-Saëns (bekend van het spookslot in de Efteling), een Hoornconcerto van R. Strauss, de *Tovernaarsleerling* van P.A. Dukas (verfilmd door Walt Disney in zijn *Fantasia*) en *Jazz Suite 2* van Sjostakovitsch. Een muzikaal programma dat de rest van de lente in je hoofd zal naklinken.

Kaarten zijn in voorverkoop te bestellen via de website uso.studentenweb.org, via de cultuurcoördinatie van de K.U.Leuven (tel 016/32.03.40) of natuurlijk bij één van de orkestleden.

Musicologicaconcert

Het jaarlijkse Musicologicaconcert, georganiseerd en uitgevoerd door de afdeling Musicologie van de K.U.Leuven, zal dit jaar plaatshebben op maandag 19 maart 2007 om 20u30 in de Grote Aula van het Maria-Theresiacollege, Sint-Michielsstraat 6, 3000 Leuven. Dit jaar wordt de avond in een mythologisch kader geplaatst. Mythes zijn van alle tijden, en componisten hebben door de eeuwen heen dan ook veelvuldig geput uit een bodemloos mythologisch verhalenreservoir. Daarnaast is mythologie ook een onderwerp dat vanuit verschillende invalshoeken benaderd kan worden.

Tijdens deze Nacht van de muzen zal dus een gevarieerd programma te horen zijn. In de loop van het concert zullen solisten, kamerensembles en zelfs een heus koor beurtelings voor het voetlicht treden. Na het concert is iedereen uitgenodigd op de receptie om wat na te praten bij een hapje en een drankje. Dit concert wordt gesteund door de Commissie Cultuur K.U. Leuven, POC en de afdeling Musicologie.

Kaarten te verkrijgen bij:
aurelie.walschaert@student.kuleuven.be of
0474/845177

Nieuwe roman Johanna Spaey

Op 03/04 ben je in de Openbare bibliotheek Tweebronnen welkom voor de presentatie van *Vlucht*, een roman van Johanna Spaey over twee vrouwen tijdens de Eerste Wereldoorlog; over vlucht en opvang. Het boek is, evenals de debuutroman *Dood van een soldaat* van Spaey, gesitueerd in de periode van de Eerste Wereldoorlog. Het leven van twee vrouwen staat centraal: de Vlaamse Marieke en de Nederlandse Sybille.

Als de Duitsers Leuven binnenvallen, ziet Marieke hoe haar ouders en kinderen voor haar ogen vermoord worden. Ze vlucht naar Nederland en vindt werk in een hotel in het Brabantse Oosterhout. Maar haar vlucht brengt geen troost of opluchting. Marieke is 'onwelvoeglijk'. Ze denkt met haar lijf en hoopt dat mannen haar dode kinderen uit haar hoofd zullen verjagen. Een conflict met de omgeving kan niet uitblijven. Sybille, de dochter van de eigenares van het hotel, ontdekt intussen dat haar liefde voor een gevluchte Belgische officier geen kant op kan. Het duurt tot lang na de oorlog voor ze grip krijgt op de pijn die haar passie heeft veroorzaakt.

Zacht elektronisch geknetter

"De jeugd van tegenwoordig is met de computerpap opgegroeid en dat laat zich merken in de muziek: meer en meer wordt de computer een organisch instrument in plaats van een koud studioapparaat," zeggen de mensen van Netlabelism. Op 23/03 presenteren zij samen met Radio Scapio zacht elektronisch geknetter in *Netwaves v.0.3: smart electronics for a new sharing world*. Onder andere Akwalek, Strekie, Icteder en Kyran zijn dan live aan het werk te zien in de foyer van Het Depot. Info op: www.netlabelism.net/node/84 (rb)

Dat het universitaire personeel naast het academische leven ook een ander leven heeft, kunnen we alleen maar hopen. Wekelijks zoeken we een exemplaar op en bestoken we hem of haar met een simpele vraag: "Kan u een boompje opzetten over uw favoriete boek, film of plaat?" Deze week gingen we langs bij professor Raphaël Ingelbien, docent Literatuurwetenschap.

Robin Broos

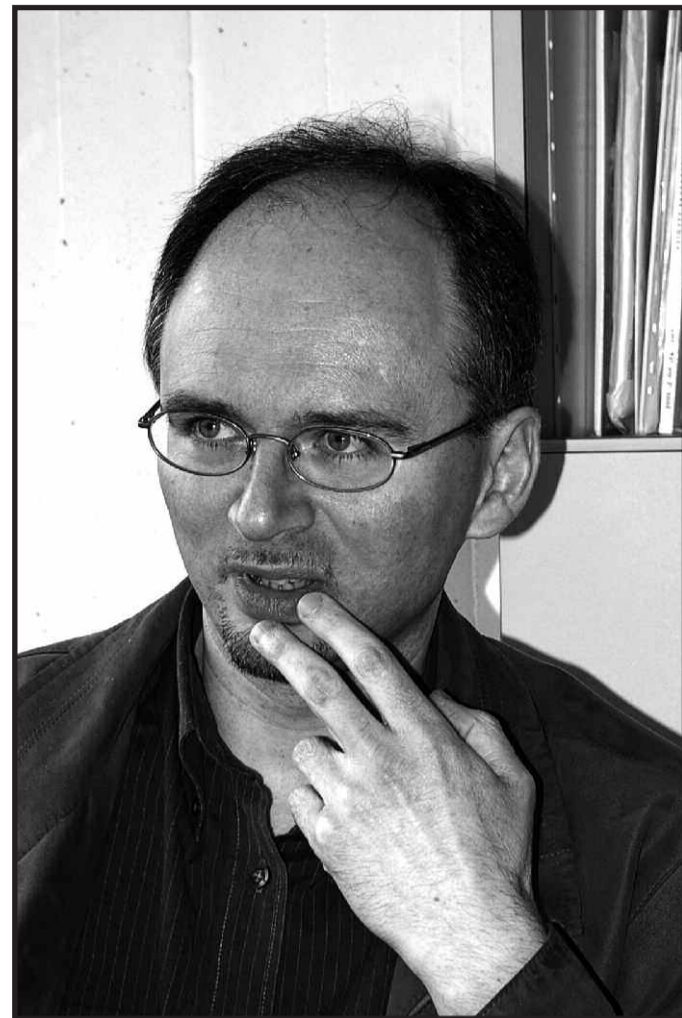
Raphaël Ingelbien: «Ik heb gekozen voor het boek *The Ambassadors* (1903) van Henry James. Het gaat over Strether, een Amerikaan van middelbare leeftijd. Het verhaal speelt zich af op het einde van de negentiende eeuw. Strether is goed bevriend met een rijke vrouw en het lijkt erop dat de twee op termijn meer willen dan vriendschap alleen. De vrouw stuurt hem op missie naar Europa om haar zoon Chad weg te halen uit Parijs. In die tijd was het voor rijke weduwe de gewoonte om hun kinderen op reis te sturen naar Europa in het kader van hun opvoeding. Chad vermaakt zich echter zo goed, dat hij niet terugkeert en zo verantwoordelijkheden binnen de familie firma uit de weg gaat.»

«Strether is geen actieve persoonlijkheid en stelt graag zaken uit. Alhoewel hij twijfelt aan zijn capaciteit om Chad te overtuigen, aanvaardt hij de missie. Wanneer hij eenmaal in Parijs is, wordt hij als het ware zelf door de stad ingepakt. Hij vindt Chad, maar deze blijkt onder de invloed te zijn van een oudere, Franse vrouw die zijn verdere opvoeding voor haar rekening heeft genomen. Toch wil Strether niet geloven dat het om een relatie gaat. Hij blijft ontdekkingen en beslissingen uitstellen en dat is het uitgangspunt van het boek. De ervaren lezer weet maar al te goed hoe het verhaal zal eindigen, maar dat moment laat lang op zich wachten.»

«Het boek geeft ook het geheimzinnige aan menselijke relaties weer. Het gaat over mensen die zichzelf willen overtuigen van de goedheid van sommige anderen, terwijl ze weten dat deze toch door en door corrupt zijn. Die corruptie wordt ook voorgesteld alsof het niet zo erg is. James is een Amerikaan die lang in Europa heeft geleefd. Vele van zijn romans gaan over de Amerikaanse onschuld en de Europese corruptie. Moreel gezien is het een heel subtiel en dubbelzinnig boek.»

«Het verhaal gaat natuurlijk ook over mensen die ergens anders terecht komen. Dat heb ik zelf al vaak meegemaakt. Ik heb jaren in Engeland geleefd en ben recent naar Leuven verhuisd. Ik werk en woon nog maar drie jaar in Leuven. De eerste keer dat ik dit boek las, had ik nog niet veel gereisd, maar het heeft wel een grote indruk op me nagelaten. Misschien hebben persoonlijke omstandigheden er wel voor gezorgd dat ik graag naar dit boek teruggrijp.»

«Het boek is moeilijk om te lezen. Het is geschreven in een

(foto Bram Vanoirbeek)

complexe taal. Omdat het over uitstel gaat, vordert het verhaal ook niet echt. Vele mensen raken gefrustreerd als ze dit boek lezen. Iemand heeft ooit — ondanks een waarschuwing — zijn verhandeling willen schrijven over *The Ambassadors*, maar na enkele maanden hebben we een ander onderwerp moeten zoeken (*lacht*). De auteur heeft ooit gezegd dat je het boek best met een hoofdstukje per dag leest. Zo sleept het leesproces ook lang genoeg aan om het uitstellen in het verhaal te ervaren.»

'The Ambassadors' van Henry James werd recent terug opnieuw uitgegeven bij Pomona Press. ISBN 1406790281

CAMPUSTONEEL SPEELT DROOMWEVERS

Shakespeare in Leuven

Er bestaat ook nog magie die niks met Harry Potter te maken heeft. Jan De Vuyst, stichter en regisseur van CampusToneel, regisseerde en herwerkte Shakespeares *Midzomernachtsdroom*. Het resultaat is *Droomwevers*, een muzikale stoefpot van intrige, verwarring, humor en liefde.

Bo Vanluchene

Het verhaal is ingewikkeld doch bekend. Hermia en Lysander zijn twee geliefden, maar Hermia moet met Demetrius trouwen, die op zijn beurt bemind wordt door de mooie Helena. Na ruzie en vlucht belanden ze alle vier in de bossen van Athene, een wereld van magische wezens en mystiek. Daar heersen Koning Oberon en Titania, die hun eigen conflicten aan het uitvechten zijn. Door een spiraal van misverstanden en vergissingen die recht uit een scenario van *FC De Kampioenen* kunnen komen, wordt alles op zijn kop gezet.

Voor deze bewerking sloeg CampusToneel de handen in elkaar met enkele studenten Oude Muziek van het Lemmensinstituut. Zij zorgen voor sfeervolle intermez-zo's en declameren met evenveel naturel enkele tekstregels. De wijd opengesperde ogen die ze opzetten wanneer ze het po-

dium opkomen, geven het publiek een ietwat nerveus gevoel, maar alle ongemakken verdwijnen als sneeuw voor de zon wanneer de gefloten melodieën en de geofende meisesstemmen weerklinken. De kapel van het Zwartzusterscollege biedt ook een uitstekende achtergrond voor de middeleeuwse sfeer die van de Engelse madrigalen uitgaat.

Het stuk wordt voornamelijk gedragen door de ijzersterke prestatie van Eva Meyer, die de rol van de eigenzinnige, speelse kold Puck vertolkt. Die rol lijkt haar op het lijf geschreven. "Elke acteur of actrice is bang voor typecasting, dus het was weer even wennen voor mij. Ik heb me het personage eigen moeten maken, maar nu vind ik het geweldig." Ze huft en kruipt over het podium, haar ogen flitsen fel in het rond en ze zorgt er duidelijk voor dat jongste telg Wietekke zich op haar gemak voelt. Het zesjarige meisje neemt de rol van elfs Wisselkind voor haar rekening en steelt de show moeiteloos. "Ze kent haar posities beter dan de meesten van ons," vertrouwt Eva ons vol trots toe.

KLUSJESMANNEN

Er wordt even uit de bocht gegaan bij de invulling van de rollen van de vier toneelamateurs die aan de rand van het elfenbos *Pyramus en Thisbe* inoefenen en zo in het

verhaal verzeild raken. Als knipoog naar zichzelf heeft De Vuyst er acteurs van het CampusToneel van gemaakt. Alexander Ampe zet een irritante Piet Pus neer en heeft het slechte acteren van zijn personage net iets te enthousiast overgenomen. Na de uitsluitend traditioneel-witte kledij van de Atheners lijkt het met hun blauwe kleren bovendien alsof de klusjesmannen binnenkomen. Wij willen niet de elitaire pseudo-intellectueel uithangen, maar een dansende ezel gaat ons net ietsje te ver. Zo kan Shakespeare het niet bedoeld hebben.

Al bij al weet het geheel ons wel te raken. De chemie tussen Helena en Demetrius is opvallend, al wordt deze laatste soms wat van zijn stuk gebracht bij aanblik van het publiek. Het is een plezier te zien hoe Helena en Hermia ruzie maken en de luide stem van Oberon in combinatie met het zachte, gevarieerde acteren van Titania creëert een interessante mix. Wie naar *Droomwevers* gaat kijken, zal zich echter vooral de muzikanten herinneren, die ook het nadrukkelijkst aanwezig zijn. Zij zorgen voor een welkome houvast in het ingewikkelde verhaal. Te gaan of niet te gaan? Dat kan geen moeilijke keuze zijn.

Droomwevers van CampusToneel wordt gespeeld op 15, 17, 20, 22, 24, 27, 29 en 30 maart in de kapel van het Zwartzusterscollege.

KULEUGEN

Maandag 23 maart 2007 — jaargang 2 — 2006-2007 — nummer 18 — www.kuleugen.be

Rector V.

De K van Rector

Het was al een tijdje rustig op het rectoraat. De meeste beleidsmensen hadden — uit wanhoop of uit machtsongor — besloten dat ze niet meer langs de Naamsestraat moesten om een beslissing te nemen. Rector V. kreeg steeds minder bezoek, althans relevant bezoek, en dat beviel hem wel. Vandaag was hij dan ook in alle ijver bezig met een legpuzzel van vijfhonderd stukjes. Vijfhonderd, dat was niet min! Het was een afbeelding van een abdij, waarvan alle raampjes op elkaar leken. V. was blij dat hij daar in alle ernst en rust aan kon werken.

Toch zwaaide de deur plots met een slag open toen Jan De Graeyer binnenstormde. Jan De Graeyer was professor aan V.'s universiteit, maar al een tijdje uitbesteed aan het Katholicisme Adorerende Docenten OpleidingsCentrum (KADOC). In het KADOC stockeerde de universiteit sinds mensenheugenis professoren die meenden dat de K van K.U.Leuven niet voor 'kwaliteit' maar voor 'katholiek' stond. Nu moest rector V, enigszins tot zijn eigen verbazing, vaststellen dat die professoren onder zijn beleid blijkbaar weer vrij rondliepen. Zonder begeleiding zelfs. V. vroeg zich af of dat niet te ver ging, maar per slot van rekening liep hij zelf ook rond, zo vrij als maar kon met O. die achter elke hoek en elke beslissing school.

De Graeyer was duidelijk in paniek. Hij zwaaide wild met zijn armpjes en gilte met overslaande stem: "Rector, ik heb u nodig!" Rector V. stond verbaasd te luisteren naar zoveel onzin, maar liet de arme man uitspreken. De Graeyer bleek een congres te organiseren over de leegloop van de kerken en vooral over wat er dan met die kerken moest gebeuren. Een hele middenbeuk van zo'n kerk een week warmstoken voor vijf bedlegerige oudjes die op zondagochtend door hun verpleegsters voor een uurtje werden afgezet, dat was niet rendabel. Het Vaticaan voerde weliswaar een interessante beleggingspolitiek, maar tegen alle lege kerken in Vlaanderen kon dat fonds toch niet op. Om nog maar te zwijgen over alle kathedralen, basilieken, kapellen, abdijen, kloosters en parochiezalen. Hoogste tijd voor een vergadering dus!

"V., er komt niemand naar mijn congres," snikte De Graeyer. "Er kán ook niemand komen. Mijn congres heeft hetzelfde probleem als zijn thema (wat eigenlijk logisch is). En gij moet dat veranderen. Ge hebt nog wel iets goed te maken!" V. was vorige zondag nog de vespers gaan zingen en vroeg zich oprecht af wat hij goed te maken kon hebben.

"Ha!," briepte een intussen op vol toerental gekomen De Graeyer, "Gij had vandaag priester moeten zijn! Als gij uw opleiding netjes had afge maakt, waart ge op dit moment niet aan het puzzelen, maar een mooie preek aan het voorbereiden! En als gij als rector het slechte voorbeeld geeft, is het toch niet te verwonderen dat de rest ook afhaakt?"

Rector V. was uit zijn lood geslagen door zoveel verbaal geweld. Hij zocht wanhopig waar de fout in de redenering zat, maar voor hij die had kunnen vinden, had De Graeyer al een pen in zijn rechterhand gemoffeld en de inschrijvingslijst van het congres in zijn linkerhand. "Daar tekenen. Ja, flink zo." Hij griste pen en lijst weer uit de hand van de ontredderde rector en liep het kantoor alweer uit, maar niet voor de arme V. de genadeslag te hebben toegediend.

"Als ge dan toch komt, kunnen we het misschien laten doorgaan in het rectoraat," voegde De Graeyer er sluw aan toe, "want heel sfeervol is dat niet, zo'n lege abdij. In orde en bedankt hé, V!" Met een identiek slaande deur verdween De Graeyer weer. V. zuchtte diep en nam zijn agenda. De opening van het academiejaar zou met een weekje uitgesteld moeten worden zag hij, toen hij het congres in september 2007 wou inschrijven.

Paul-Henri Giraud

Ithaka # 15: De RANKING !!!

KULeugen bezocht de vijftiende Ithaka-tentoonstelling in het bijzijn van gerenomeerd kunstkenner H. Vanbelder. Zij roemt en breekt. Wie moeten we volgen, en van wie weglopen?

TOPPERS

Kostprijs: €12

Waarde: €27.245

Kostprijs: €0,02

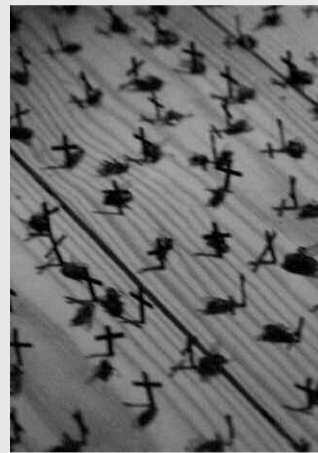
Waarde: €12.000

Kostprijs: €200

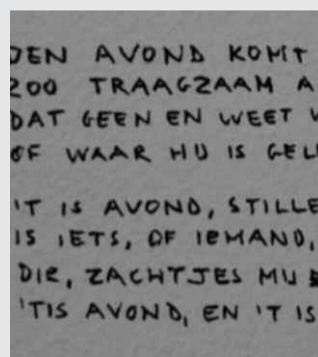
Waarde: €5.485

FLOPPERS

Kostprijs: €150

Waarde: €0

Kostprijs: €0

Waarde: €0,1

Kostprijs: €245

Waarde: €10

Wekelijkse Wijze Woorden

"Ja, absoluut. Ik moet alleen maar mensen ongelukkig maken!"

Een medewerkster van de persdienst van opperboer Yves Leterme, antwoordend op de vraag of ze een frustrerende job had.

Waardeloze Wijze Woorden

"Misschien moet LOKO maar eens investeren in hoorapparaten voor Veto"

Een Jef Peeters die niet hard genoeg roept.

Verwarring bij 'kunst'werk !

Verwarring alom tijdens de vijftiende editie van het kunstfestival van de Leuke Onovertroffen Kring-Oversten (LOKO). Het kunstwerk *Kankurang* van de grote kunstenaar Ada Van Hoorebeke bestond uit drie ruimten, maar de bezoekers van deze tijdelijke tentoonstelling wisten niet in welke volgorde deze bezocht dienden te worden. "Ik denk dat de essentie van dit werk aan me voorbij is gegaan," zei een Leuvense burgemeester. Hij had kamer 3 per ongeluk als eerste bezocht. Eveneens zorgden de met cement begoten vloeren voor problemen. Een gefrustreerde bezoeker wilde het werk vernietigen door erover te lopen, maar blijkbaar was dat geenszins verboden. De bezoeker ging uiteindelijk zijn gang met het werk van Jeroen Vandromme. Hij zette een doorgesneden beeld van Jezus De Christus op een slagmachine. De doornenkroon — die de man droeg ter vergeving van onze zonden — werd ritueel verwijderd. Niemand merkte de vandenstreek op.

Sudoku

2				4				5
		3	9		1	4		
	7	4				6	9	
	1			9				4
9			7		6			2
	2			8				6
	3	2				8	1	
		6	2		3	9		
1				6				4

Quiz

Als studentencoördinator Martinus Buekers niet weet welke studenten er in de Academische Raad zitten, waaraan ligt dat dan?

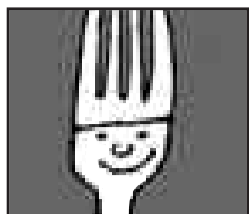
1. De naam studentencoördinator is maar een frats.
2. De studenten trekken hun bek niet open op de Academische Raad.
3. Beide.

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

Menu van de week

in Alma 1-2-3

20 - 23 maart '07

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

Bonensoep	0,60
Erwtensop met spekjes	1,70
Romige blanquette met champignons en gebakken aardappelen	2,40
Bloemkoolkaasburger met groenten 'Veracruz'	3,55
Gebraseerde kop met bruine Corsendonck en kroketten	4,15
Stoofvlees op z'n Vlaams A2+A3	3,55
Koninginnenhapje A1	3,15
Kippenlapje A2+A3	
Rumsteak A2	
Alma cheeseburger met slaatje	3,55

woensdag

Tomatensoep	0,60
Romige witloofsoep	1,70
Hamburger met bouquetière A1+A3	2,40
Nasirolletjes met zoetzure saus en wokgroenten	4,15
Cordon bleu met bieslooksaus, geglaceerde worteltjes en natuuraardappelen	4,15
Varkenskotelet met frambozenbiersaus, zuiderse courgette en puree A3	3,15
Spaghetti A2	2,40/2,80
Stoofvlees op z'n Vlaams A1+A2	3,55
Koninginnenhapje A3	3,15
Rumsteak A2+A3	
Lamssteak A2	
Alma cheeseburger met slaatje	3,55

donderdag

Kippenbouillon met lettertjes	0,60
Zuiderse vissoep	1,70
Kaaskroketten met slaatje	2,40
Quornsteak met broccoli	3,15
Cannelloni	3,55
Rundsblokjes "Picadillo" met groene tagliatelle A1+A2	4,50
Spaghetti A2	2,40/2,80
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	3,55
Koninginnenhapje A1+A2	3,15
Rumsteak A2	
Lamssteak A1+A3	

vrijdag

Tomatensoep met uiringen	0,60
Hutsepotsop	1,70
Boerenworst met rode kool en bieslookpuree A2+A3	2,40
Tex Mex	4,50
Zalmfilet en vissaus met Poldergroenten en boteraardappelen	4,50
Hamrolletjes met witloof	4,15
Spaghetti A1	2,40/2,80
Stoofvlees op z'n Vlaams A2	3,55
Koninginnenhapje A3	3,15
Rumsteak A2+A3	

Kijk ook op de website voor menu gasthuisberg, Justus Lipsius en pauscollege: www.alma.be

(advertentie)

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
IJzermolenstraat 10-12 te Heverlee

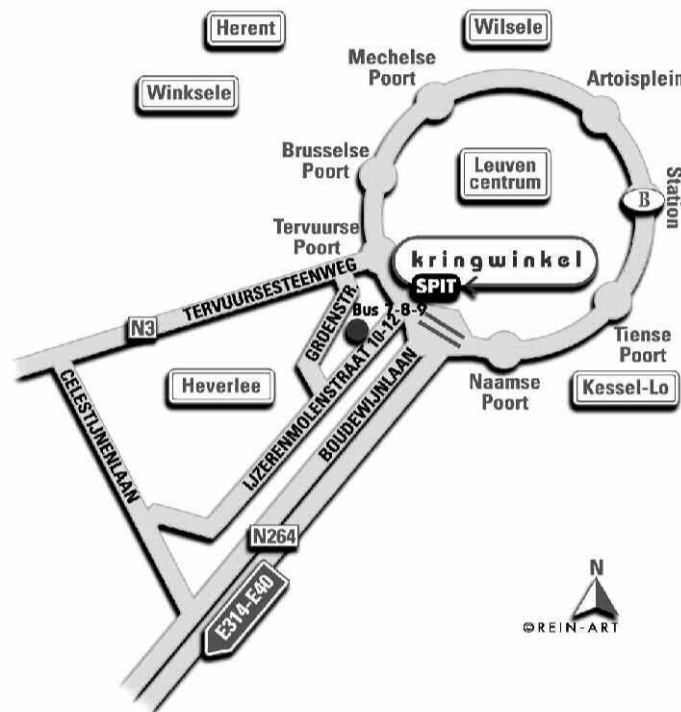
Open: ma - vrij: 10 - 18 u

zat: 10 - 17 u

zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57

Web: www.spit.be

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U. Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

www.kuleuven.be/nieuwsbrief

(advertentie)

2de handscomputers met 1 jaar garantie

Laptops P3 tot P4 tussen 200 en 580 euro

Desktops van P2 tot P4 tussen 25 en 330 euro

Schermen crt van 5 tot 100 euro

Kijk op www.recupc.be voor het volledige aanbod van schermen, pc's, laptops, onderdelen

Recupc VZW, Oude Diestesteeuweg 3, 3010 Kessel-Lo

info@recupc.be, Tel 016/25.91.03

(advertentie)

18

veto jaargang 33 nr. 18 - 19/03/07

AN PIERLÉ & WHITE VELVET

“ACHTER EEN PIANO ZIT JE STEEDS EEN BEETJE GEVANGEN”

An Pierlé staat op het podium als een lief en schijnbaar onschuldig meisje, met een sierlijke nonchalance. Maar voor je het beseft, neemt ze je bij de haren als een furieuze dramaqueen. An Pierlé wordt geflankeerd door haar vijfkoppige band White Velvet. Ze prijst die mannen bij haar publiek aan als “seksatleet, mét borsthaar” tot “meesterlijke Axl Rose-imitatie”. Samen toeren ze doorheen Europa met de titelloze plaat *An Pierlé & White Velvet*, die verscheen in het voorjaar van 2006. Vorige week hielden ze halt in het Leuvense Depot.

Nele Daemen en Gertie De Fraeye

An Pierlé maakte in 1996 voor het eerst furore op *Humo's rockrally*. Drie jaar later bracht ze haar eerste langspeler uit, de solo-plaat *Mud Stories*. In 2002 volgde *Helium Sunset*. Ondertussen is ze uitgegroeid tot een excentrieke jonge vrouw met internationale bekendheid. Al die tijd schreef ze haar muziek samen met partner en gitarist Koen Gisen.

Tijdens haar concert in de Ancienne Belgique in Brussel vorige herfst, deed ze een poll bij het publiek: “Is gitarist Koen Gisen het mooist met of zonder snor?” Het publiek stemde unaniem tegen.

An Pierlé: «Ik had de indruk dat het publiek voor Koens snor gestemd had, niet dus (lacht). Tijdens de Gouden plaat-uitreiking na het concert kwam iemand van de platenfirma met een scheermesje aangesneld. Die avond is zijn snor er nog af gegaan. Sindsdien is ze er ook afgebleven, maar ze komt nog wel terug hoor. Je moet af en toe eens je look veranderen. Ik vind die snor anders best wel mooi.»

Veto: *Jullie zijn net terug van een tournee door Europa met jullie laatste nieuwe plaat, 'An Pierlé & White Velvet'. Hoe is die trip jullie befallen?*

Pierlé: «De tour was tot nu toe heel leuk. We hebben in Frankrijk, Zwitserland, Nederland en Duitsland opgetreden. In Duitsland was Gabriel Rios ons voorprogramma. Vooral in Frankrijk zijn we heel populair, in Duitsland beginnen we nog maar net naam te krijgen. De kritieken waren daar wel heel goed, maar verder is het daar een beetje afwachten. En in Nederland is het eten afschuwelijk, voor artiesten is het er veel minder goed georganiseerd dan in België. Tegenwoordig kiezen we daar de clubs uit waarvan we zeker zijn dat we geen fast food uit een bakje zullen krijgen.»

Veto: *En hoe gaat het in Groot-Brittannië?*

Pierlé: «Daarmee zijn we momenteel niet echt bezig, het is gewoon geen prioriteit. Als je er echt wil doorbreken, moet je daarin veel tijd en geld investeren. Bovendien is het veel moeilijker om het daar te maken daar als je van het continent afkomstig bent. Wij hebben niet zo'n uitgebouwde muziekindustrie. Voor hen is het niet de moeite om concepten van het vasteland te promoten. Zelfs dEUS en Soulwax kunnen er niet echt doorbreken.»

RADIOHEAD

Veto: *Krijg je op tournee nieuwe impulsen door andere buitenlandse groepen?*

Pierlé: «Dat valt nogal tegen. Muzikaal lijken veel groepen vaak heel hard op elkaar. *La nouvelle chanson française* bijvoorbeeld, is erg uitgesproken op de teksten gericht, maar muzikaaltechnisch doen ze allemaal hetzelfde.»

«Je leert op tournee wel veel dingen kennen waarover je anders nooit iets hoort. Groepen die in het buitenland waanzinnig populair zijn, maar in ons land totaal onbekend. Tokyo Hotel in Duitsland en M in Frankrijk verkopen miljoenen platen in eigen land. Maar heb jij daar al ooit van gehoord? Voor hen is dat ook niet erg, als je in zo'n

groot land woont heb je genoeg aan nationale bekendheid. Vlaanderen is echt héél klein, dat beseft ik wel op tournee. Ons voorprogramma in België, the Bony King of Nowhere, is trouwens ook echt de moeite.»

Veto: *Met welke buitenlandse artiesten zou je wel eens willen samenwerken?*

Pierlé: «Eigenlijk met heel weinig groepen. Als Radiohead of Robert White ons zouden vragen, zouden we natuurlijk heel graag meedoen. Ook kleinere, relatief onbekende groepen mogen ons steeds vragen om samen te werken, maar dan moeten het echt muzikanten zijn waarvan we zelf fan zijn.»

«We hebben wel meegewerkt aan de plaat van Tom Wolf, onze gitarist, wat erg leuk was. Zijn *single* is trouwens deze zomer verschenen. Het is best verfrissend om eens

veel beter opgeleid. Accordeon is voor mij ook heel belangrijk, zeker toen ik vroeger zonder band speelde. Zo kon ik meer contact krijgen met mijn publiek. Achter de piano zit je toch steeds een beetje gevangen. Accordeon spelen was de enige manier om naar voor te komen en recht voor de mensen te staan. Je bent dan meer een 'frontwoman'. Mensen krijgen dan het gevoel dat het plaatje klopt.»

Veto: *Wil je ooit nog terug solo gaan?*

Pierlé: «Als de tijd daar rijp voor is. Ik denk wel dat ik veel tijd nodig zou hebben om opnieuw goed piano te leren spelen. Nu, met mijn band, speel ik vooral begeleidende piano. Dat was ook moeilijk in het begin, zeker door mijn klassieke basis. Maar moest ik nu solo zijn blijven spelen, zou dat ook

zenden keuzemogelijkheden om een nummer fris te houden. Je kan het vergelijken met een tekening maken. Al maak je honderd keer dezelfde tekening, ze zal er toch altijd net iets anders uitzien.»

SCHMINKDOOS

Veto: *Bij je optredens draag je steeds excentrieke jurkjes. Waar haal je je inspiratie?*

Pierlé: «Koen is mijn stylist en kapper (lacht). Mijn kleedjes zijn eigenlijk een samenraapsel van dure dingen, kleedjes van op de rommelmarkt, speelgoedkleden, H&M, een beetje afhankelijk van het budget van het ogenblik. Af en toe krijg ik ook wel kleedjes of mag ik iets lenen.»

«Ik vind het heel amusant om me te verkleden, want dat is het toch eigenlijk. Jezelf klaarmaken voor een optreden is echt een moment van rust en concentratie. Daar geniet ik wel van. Optreden is dan ook dé gelegenheid om me te verkleden, want in het echte leven ben ik niet bepaald een schminkdoos.»

Veto: *Je bent omgeven door een bende 'koene ridders'. Heb je nooit nood aan vrouwelijk gezelschap?*

Pierlé: «Ik vind het heel leuk als meisje alleen bij zo'n bende jongens. Wij zijn ook geen machogroep, de jongens praten zelfs mee over schmink (lacht). En bij grote optredens hebben we vrouwelijke *backing vocals*, dan haal ik mijn schade wel in.»

“Ik zou graag bij de mensen gaan kuisen”

(foto Ianthe Bato)

met anderen samen te werken. Vanuit Frankrijk is er ook vaak vraag naar duetten. Mensen proberen je als meisje uit een popgroep te isoleren, dat zou zozegzegd makkelijker zijn om te verkopen. Daar doe ik niet aan mee. Je integriteit behouden is echt heel moeilijk.»

HEFTIG

Veto: *Je combineert in je optredens accordeon en piano. In welk instrument kan je het meeste drama leggen?*

Pierlé: «Je kan in alles veel drama leggen. Wel denk ik dat het visueel sterker is als ik accordeon speel, maar technisch ben ik daarin niet zo onderlegd. Op accordeon speel ik ook voornamelijk de hardere nummers en met wat stroboscoopeffecten (lichteffecten, red.) ziet dat er veel heftiger uit.»

Veto: *Heb je een voorkeur voor één van beiden?*

Pierlé: «Niet echt, in piano ben ik gewoon

maar saai geweest zijn. Ik denk dat je eerst een grote omweg moet maken, om genoeg bagage te hebben om daar dan iets nieuws mee te doen. Een piano blijft ook maar een piano.»

Veto: *Hebben jullie nog zijprojecten?*

Pierlé: «Onze bassist Klaas en drummer Peter hebben nog een groep, en ook gitarist Dominique doet allerlei projecten. Maar eigenlijk moet iedereen altijd voor de groep kunnen klaarstaan. Anders lukt het niet, omdat we zo vaak spelen en we bijvoorbeeld plots televisieoptredens moeten doen. Natuurlijk is het ook wel de moeite waard om hiervoor te kiezen.»

«Het is ook lonend om vaak te spelen, omdat je beter wordt als groep. Ook al is het ene concert soms wat minder goed dan het andere, je bereikt een niveau waar je niet meer onder zal gaan. Bovendien werkt het absoluut niet afstotend om steeds dezelfde liedjes te spelen. Je hebt nog steeds dui-

Veto: *Wil je ooit nog iets anders gaan doen?*

Pierlé: «Ik zou graag bij de mensen thuis gaan kuisen (lacht). Nee, ik wil op dit moment niets liever doen dan waarmee ik nu bezig ben. Meer nog dan talent, heb je in dit vak doorzettingsvermogen nodig. Je moet honderd procent achter dit leven staan, anders hou je het gewoon niet vol. Misschien maken we ooit wel eens muziek voor een film. Moest ik nu heel rijk zijn dan zou ik wel eens een jaartje niets willen doen. Ondertussen zou ik veel schilderen, tekenen, muziek maken, koken, films meepikken, enz. Dingen doen waarvoor je anders geen tijd hebt. Maar daaruit haal je weer nieuwe ideeën, en dus moet je onvermijdelijk weer beginnen aan een nieuwe plaat.»

Veto: *Heb je soms zin om dit jachtige leven in te ruilen voor een rustiger bestaan?*

Pierlé: «Absoluut niet. Ik hou van dit leven, het is heel afwisselend. Als we een plaat opnemen ben ik een heel jaar thuis. Na dat jaar word je gek, maar dan vertrekken we op tournee en doe je niets anders dan sociaal zijn en uitgaan. Natuurlijk word je dat ook beu en dan heb je weer zin om thuis te zijn. Het is een hele opluchting dat die periodes elkaar afwisselen.»

Veto: *Zijn er al plannen voor een nieuwe plaat?*

Pierlé: «De vorige is in mei uitgekomen en sindsdien zijn we op tournee. Daardoor hebben we gewoon geen tijd gehad om nieuwe liedjes te schrijven. We hebben wel een paar ideeën, maar daar blijft het voorlopig bij. Ook omdat we aan het verhuizen zijn, kunnen we nu niet opnemen (de vorige plaat werd opgenomen in hun huiskamer, red.). Maar het exacte adres ga ik niet aan jullie neus hangen (lacht).»

An Pierlé & White Velvet stond in de top-25 van het muziekblad 'The Rolling Stone' met de beste groepen ter wereld op 'MySpace'. In 2006 ontvingen ze bovendien de 'Zamu-award' voor beste zang.